

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 108 - 25 Kuruş

7 Haziran - Çarşamba - 1950

DELİKANLI MATILDENİN GİDERSE ARTIK TEMELLİ GİDECEĞİNİ SEZDİ. NE YAPACAĞINI ŞAŞIRDI.

NE BİÇİM İŞ BU BÖYLE? BURAYA BENİMLE EVLENMEK İSTEDİĞİNİZİ SÖYLEMEYE GELMEDİNİZ Mİ? ŞİMDİ NEREYE GİDİYORSUNUZ ÖYLEYSE DOĞRUSU BU YAPTIĞINIZ HA. REKET ÇOK CANIMI SIKTI.

ÇOK RICA EDERİM BIRAKIN BENİ GİDEYİM..

BÖYLE GİDEMEZSİN..

MATILDENİN SINIRLARI BOZULDU.

SİZİNLE EVLENMEK İSTEDİĞİM DOĞRU DEĞİL.. BUNU BİR DELİLİK ANIMDA SÖYLEDİM. BEN BİR BAŞKASINI SEVİYORUM. SİZDEN NEFRET EDİYORUM.. BIRAKIN BENİ..

MATİLDE DELİKANLININ ELİNDEN KURTULMAK İSTEDİ. ENRİKO HIRSINDAN SAPSARI KESİLDİ.

YA ÖYLE Mİ? DEMEK. BENİMLE ALAY ETTİNİZ HA? ÖYLEYSE BU SİZE BİR DAHA ALAY ETMEMEYİ ÖĞRETİR.

.. DİYEREK MATİLDEYE BİR TOKAT ATTİ. KIZ INLIYEREK DİZLERİNİN ÜSTÜNE DÜŞER.

108/1

... VE SALLANARAK EVDEN ÇIKTI. EN-
RİKO KAPİYİ ARKASINDAN HIZLA -ARPTI.

PAOLO.. PAOLOCUĞUM BENİM. SEN BİR
KADINA EL KALDIRMAZSIN HIÇ DEĞİL Mİ?
AH BENİ NEDEN TERKETTİN SEN?

BİRDEN KENDİNİ TOPLIYAN
MATİLDE DİDİNİLERE KAR-
ŞI KÖTÜ MUAMELE YAPTIĞI-
NI ANLAR.

ONLARA HAKARET
ETTİM. BABAMA
SÖYLİYECEKLER
BABAM DA BA-
NA ÇATAK..

BUNLARA TAHAM-
MÜL EDEMİYECEĞİM.
BABAMIN GAZABI BE-
Nİ KORKUTUYOR.
UZAKLARA KAÇAYIM
DAHA İYİ..

ARTIK TEK DÜ-
ŞÜNCE KASIMARTI.

PAOLO
NUN AŞ-
KINI HA-
TIRLA TACAK
HER ŞEYDEN KAÇ-
MAK İSTİYORUM.
ÇOK YALNIZIM. AH ANA-
CIĞIM SAĞ OLSAYDI

HER
KÖŞE ONUN HA-
TIRLARIYLA DOLU..

BİRDEN-
BİRE BİR ÜMİT ŞÜLESİ
GİBİ BEYNİNİN İÇİNDE İHTİYAR PRO-
FESÖR CANLANDI. KENDİSİNE KARŞI YEGANE
MÜŞFİK İNSAN OYDU.

ONA PAVLONUN
BÜTÜN YAPTIK-
LARINI ANLAT-
MAK İSTİYOR-
RUM.

MATİLDE, KIZIM NE OLDUR
SEN AĞLIYORSUN..

ARKASI VAR

Mrs. Paul Gates güzel burnunu kıvrıştırarak başını, okumakta olduğu hikâyeden kaldırdı.

— «Paul bu hikâyeyi hiç anlamıyorum. İçindekiler öyle sersemce konuşuyorlar ki?»

— «Meselâ?»

— «Harbe ait bir hikâye. Pilot yaralanıyor. Mikrofona durmadan 'May Day. May Day' diye bağırıyor. Yani Mayıs Günü! Mayıs Günü! Aklını mı oynatmış nedir?»

Paul Gates gazetesini yere koydu. İçinden, 'Karım ne kadar nefis bir mahlûk!' diye düşünüyordu. 'Zeki olmamasının zarar vermiyeceğini düşünmüştüm ama, hiç de öyle değil. Bazan insanın sabrını tüketiyor! Karısına döndü :

— «May Day Fransızcadan gelme bir tâbirdir, Peg. Bana yardım edin mânasına gelen *M'aidez* kelimesinin telâffuzu May Day'e benzer. Onun için May Day bir nevi S. O. S. mânasına kullanılır.»

Peg Gates uzun uzun düşündü. Sonra gözleri parladı.

— «Anladım,» dedi. «M'aidez, May Day, S. O. S. Yani imdat.» Sonra ayağa kalktı. «Bu hikâyeyi anlamak beni epey yordu. Gidip yatıyorum.»

Kocasını öptü ve merdivenden yukarıya çıkmağa başladı. Paul onu hayran hayran seyrederek,

— «Nefis!» diye mırıldandı ve peşinden gitmek için ayağa kalktı. Tam o sırada zil çalındı. Paul kapıyı açınca yandaki komşu Harry'yi gördü.

— «Merhaba, Harry. Gel içeri.»

Harry tuhaf, titrek bir sesle, «Giremem, Paul,» dedi. «Senden bir şey istemeğe geldim. Yani otomobilini.» Gözlerini deviriyor, ağzını çarpıltıyor ve başını bir yana iğiyordu. Paul ona aptal aptal bakarak,

— «Neyin var kuzum, Harry?» dedi. «Gel içeri, Allahaşkına.»

Harry kekeliyerek, «Olmaz, gelemem,» diye cevap verdi.

Tam o sırada arkasındaki gölgelerden bir ses duyuldu.

— «Gir içeri, aptal!»

Eşikte bir adam peyda oluverdi. Hain bir yüzü, karışık saçları vardı. Sol eli kanlar içinde sarkıyordu. Sağ elinde bir tabanca vardı. Paul geri çekildi. Harry ile haydut girdiler. Yukardan Peg,

— «Kim o, Paul?» diye soruyordu.

— «Harry Benham gelmiş, canım. Bir şey alacakmış.»

— «Hoş geldin, Harry!»

— «Hoş bulduk, Peggy.»

— «Nezle misin?»

— «Hayır.»

— «Sesin bir tuhaf çıkıyor da. Kusura bakma. Aşağıya geleceğim. Yatıyorum da!»

— «Allah rahatlık versin.»

Paul sabırsızlıkla komşusuna döndü :

— «Kim bu adam, kuzum?»

— «Bilmiyorum. Kapıya geldi. Otomobil istedi. Benimki şehirde. Tabancayı sırtıma dayadı. Beni buraya getirdi.»

Haydut, «Sesinizi kesin,» diye fısıldadı. Paul'a döndü. «Otomobilin garajda. Gördüm. Anahtarları ver, bir de palto.»

Paul birşeyler düşünmeğe, bu vaziyete bir çare bulmağa çalışıyordu.

— «Bana bak, ahab...» diye söze başlamıştı ki yukardan Peg'in sesi geldi :

— «Kuzum niye fısıldaşıyorsunuz siz öyle?»

— «Hiç canım. Şaka olsun diye.»

Sonra gözleri parladı. «Harry'ye hani o Mayıs Gününden bahsediyordum. Mayıs Günü diyordum. Hatırlıyor musun, Peg, Mayıs Günü!»

Peggy'nin sesi sinirli sinirli, «Hokkabazlık etme, Paul!» diye kocasını azarladı.

Paul ter içinde kalmıştı. «Çok ciddi-

diyim, Peg. O kadar ciddiym ki. Mayıs Günü...»

Haydut onun sözünü kesti : «Gevezeligi kes de anahtarları uzat.»

Paul, «Allah belâsını versin,» diyerek anahtarları uzattı.

— «Şimdi de bir paltoyla şapka ver.»

Paul, «Yarabbi, şu kadını bu kadar güzel yaratacağına daha az güzel yaratsaydın da biraz da akıl verseydin, ne olurdu!» diye düşünerek elbise dolabını açtı. Haydut paltoyu yüzünü ıstırapla buruşturarak giydi. Şapkayı da başına oturttu.

— «Haydi bakalım. Şimdi gelin de garaj kapısını açın. Arkamdan el sallarsınız.»

Paul mümkün mertebe oyalandı. Fakat sonunda garaj kapısını açtı. Haydut otomobile bindi. Paul içinden,

— «Bir gideyim, vallahi onu döveceğim!» diyordu. «Kadın madin anlamam. Bu kadar aptallık da olur mu?»

Yaralı haydut tam otomobili sürmek üzereydi ki dışarda polis arabalarının uzun ışıltı duyuldu....

Paul evine girdiği zaman Peggy sırtında nefis bir sabahlıkla onu karşıladı.

— «Canım benim!» diye kocasına sarıldı. «Sana birşey olmadı ya! Okadar cesursun ki!»

Paul onu yukarıya kollarında taşıdı.

Haydut bahsi ikinci defa olarak birkaç saat sonra açıldı. Peggy kocasının kolları arasında hafifçe kımıldadı ve dalgın dalgın,

— «Biliyor musun Paul,» diye mırıldandı, «Sen ne dersin de, şu Mayıs Günü zırlıtısına benim aklım yatmadı. Hiç pratik bir şey değil. Baksana, ben meseleyi kavrayıp da polise telefon edinceye kadar ne çok zaman geçti! Daha tehlikeli bir vaziyet olsaydı iş isten geçebilirdi. Onun için daha başka bir şey söyleseydin olmay mıydı?»

— «Meselâ?»

— «Meselâ S. O. S. gibi anlaşılması kolay, basit bir şey. Yahut İmdat! İmdat!» diye bağırıydın, daha çabuk kavradım.»

Bill aklının duracak gibi olduğunu hissetti kendini karyoladan aşağıya atarak,

— İmdat!» diye mırıldandı. «Can kurtaran yok mu?»

İMDAT!...

Nakleden:
N. Yeğınobalı

Peg Gates uzun uzun düşündükten sonra: «Anladım! dedi. Bu, bir nevi imdat işaretli.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 13

Ronni nihayet baklayı ağzından çıkardı:

— Ama yardım etmeğe mecbursun! Unutma ki Moropulos her şeyi biliyor... Evime girdiğini görmüş, sabahleyin evden çıkarken de görmüş...

Odanın içini derin bir sükûnet kaplamıştı. Beril bitkin bir haldeydi.

— Ne vakit görmüş... O gece mi?

Dedikten sonra omuzları düşük bir vaziyette odanın içinde bir aşağı bir yukarı gezinmeğe başladı. Ronni, Beril'in sükûnet bulmasını bekliyordu. Nihayet Beril cevap vererek:

— Peki! dedi. Siz ve Moropulos'la beraber kahvaltı ettik. Eğer aramızda bir de kadın bulunduğunu ilâve edersek daha iyi olur belki... Bu plânı mümkün olduğu kadar inanılacak şekilde tertip etmeliyiz ve Mr. Moropulos da bundan haberdar edilmiş olmalıdır.

Ronni sinirli bir hal ile cevap vererek:

— Sen beni herhangi bir adam.. sefil bir adam olarak telâkki ediyorsun... Fakat sana düşüncelerim hakkında hiçbir şey söyleyemem.

— Hiç zahmet etme... Sen kendinin tehlikede olduğunu zannediyorsun, şimdi kabahati bana yüklemek gayretindesin!

— Beril!

Beril gülerek söylendi:

— Canım, vaziyet apaçık meydanda işte... Bunun artık iler tutar tarafı kalmış mı?. Şu mektubu postaya atıvermenizi rica edeceğim...

Ronni başını sallıyarak merdivenlerden indi. Beril'in verdiği zarfın üzerine bir göz attı. Zarfın üzerinde Bond Street'de bir kadın terzisinin adresi vardı.

XXII

Operatörün sanatı şayanı hayret bir surette tesir etmiş ve uzun müddettenberi yerinden kalkamayan Kristi bugün ilk defa olarak iki ayağının üzerine basabilmişti. Ama, iki koltuğundan yardım gördüğü halde ancak birkaç saniye ayakta durabiliyordu.

Fakat bir müddet sonra Beril'in teklifi üzerine Kristi, Dr. Mervil'in arabasıyla bir gezinti yapmak üzere yardımsız arabaya kadar gidebildi. Her ne kadar bu gezintiye Ambroz iştirak etmedi ise de Bayan Kolebruk ve Evi ona refakat etmişlerdi.

Beril, kafilayı pencere perdesinin arkasından görebilsin diye şoföre, otomobili evin önünden geçirmesini tenbih etmişti.

Beril asıl Evi'yi görmek istiyordu; zaten kızı hiç görmemiş de değildi.

Bir gün Ronni'yi Hyde-Park'da bu genç kızla beraber görmüştü. Evi'nin güzel olduğunu da bilirdi.

Otomobil geçip gittiği halde Beril hâlâ pencereden sokağı seyreliyordu. Şimdi babasıyla neler konuşacağını toparlamakla meşguldü.

Birden aklına bir çare gelmişti. Hemen telefonda Ronni'i aradı. Telefonda, Ronni'nin sesi biraz boğuk geliyordu.

— Nasılsın Beril?... Dün size gelmek istiyordum. Seni uzun müddettenberi görmedim...

— Babam da senin dediğin gibi Step'le evlenmemi istiyor...

Ronni, müteessir olmuş gibi susmuştu. Genç kız:

— Söylediklerimi anladın mı? diye bir daha sordu.

— Evet... Benim için büyük bir darbe!.. Fakat senin için de şaheser bir fırsat!.. Step Londra iş âleminin en zengin adamlarından biridir... Ne diyeyim hakkında hayırlı olsun!

Beril âhizeye biraz daha yaklaştı ve sesini hafifleterek:

— Ama mazisini, kimin nesi olduğunu bilmediğim bir adama nasıl varırım... Şimdi Step hakkında malûmat istiyorum Ronni!

— Allah, Allah, peki ama sen aklını mı kaçırdın Beril? Mazisini öğrenmen ne işe yarar ki? Yalnız bu arada babanın kalbini kırmağa dikkat et.

«Canım, vaziyet apaçık meydanda işte... Bunun artık iler tutar tarafı kalmış mı?»

Beril

— Pekâlâ!.. Biraz düşünüyüm... dedi.

— Beril... Beril!.. Dur kapatma, bir saniye... Galiba sen Step'le evlenmek istemiyorsun öyle mi? Eğer böyleyse hata edersin.. Bak ben bu işde kendimi kat'iyen düşünmüyorum... Yalnız seni ve babanı düşünüyorum... Step'in mazisini karıştırmak gibi bir delilik yapmaya çağına bana söz ver... Bana söz veriyorsun değil mi? Beni kat'iyen düşünme, kendini ve babanı düşün...

— Peki düşünürüm!..

XXIII

Moropulos'un Paddington'daki evine acaip bir ziyaretçi gelecekti. Yunanlı, ortalık karardığı halde hâlâ karanlıkta oturuyordu. Sonra kalktı kimsenin kendisini gözetle-yip gözetlemediğini tetkik etti. Moropulos'a gelecek kadın ziyaretçi şimdiye kadar geleceğini nadiren evvelinden haber verirdi. Bunun için Yunanlı saat ona kadar onu

evinde beklemek mecburiyetinde kalmıştı.

Moropulos sık sık ziyaret kabul eder ve ziyaretçilerinden şaşırtıcı suallerle birtakım malûmatı kendine has bir maharet ve süratle elde ettikten sonra az bir para ile ziyaretçilerini savar, sonra edindiği malûmatı daha yüksek fiatla okumasını becerirdi. Çünkü hem Moropulos hem de Step bu işe konmuş olan paranın yerine sarfedildiğinden emindiler. Bundan dolayı Moropulos birçok ticaret müesseselerinin sırlarını bilen bir şahıs olarak tanınmış olduğu gibi birçok şirketlerin birleşmeğe teşebbüs etüklerini de bir hafta evvelinden duyup yayar ve böyle teşebbüsleri akım bırakırdı.

Bu, çok soğuk kış akşamında

bir paketi kasanın para gözüne attı. Bu sırada kasada bulunan bir şey, dikkatini çekti:

— Bu nedir?

Diyerek üzeri mühürlenmiş şişkin bir mektup zarfı çıkardı. Üzerini okudu:

— Fotoğraflar yazıyor! diyerek Yunanlıya baktı ve alnını buruşturdu.

Moropulos:

— Bana ait şeyler... dedi.

— Bizim işlerimizle alâkaları var mı?

— Hayır, hiçbir suretle..

Step zarfı tekrar kasaya attı ve kapağını kapadıktan sonra sordu:

— Yeni bir şey yok mu? Solt nerede?

— Erkenden gitti. Şayet köpeklerinizden birini arkasından gönderirseniz o başka...

Step alay ederek güldü:

— Siz Solt'u istemiyor görünüyorsunuz.. Fakat zavallının biridir. Onunla ne alıp veremediğiniz var!

— Bilâkis Solt'u pek severim!.. Yalnız o insan değildir! Bir şeytandır Step, şeytan. Bazan kızdırmak için eline bir gazete tutuşturuyorum. Ama o alay ettiğimin farkına bile varmıyor.

— En iyisi onu kendi haline bırakınız. Malûm ya o sizden daha iri ve daha kuvvetlidir. Böyle adamları kızdırmak iyi şey değildir. Solt soğuk olduğu kadar da sakin bir adamdır!.. Fakat sakin görünüşü, tehlikesini azaltmaz!

— Ona ne ihtiyacımız var? Fuzuli yere para veriyoruz. Kesenin ağzını biraz sıksak iyi olmaz mı?

— Bu meseleyi burada bırakalım! Solt'un size müşkül vaziyetler ihdas edeceğini zannetmiyorum. Esasen ben aramıza yabancıların girmesini de istemem. Fakat nihayet bazı insanların hizmetlerinden de cayamayız. Böyle âdi uşaklarla uğraşmaya bile değmez.

XXIV

Ertesi günü Moropulos yolda Ronald'a rastlamış ve yeni havadisler almıştı.

Yunanlı eve girerken Ambroz da bahçede karları süpürüyordu. Moropulos:

— İçeri geliniz! Size çok tuhaf bir havadis vereceğim dedi.

Ambroz her zamanki düşünceli tavvile süpürge ve küreğine dayanarak eve girdi.

— Beril Mervil'i tanıyorsunuz değil mi? Step bu kızla evlenmek istiyormuş...

Moropulos bu havadisi verirken Beril'in, Solt üzerinde bıraktığı tesiri bilmiyor değildi. Solt bu havadisi duyunca gözlerini Moropulos'a çevirdi ve keskin bakışlarıyla Yunanlıyı süzdü. Bu arada Moropulos'un yüzündeki hatlar derhal değişti. Bütün bunlar bir saniyeden daha az bir zaman içinde olmuştu. Yunanlı sonra tekrar kendine gelip sözüne devam ederek:

— Bu hususda ne düşünüyorsunuz Solt? dedi. Beril güzeldir değil mi?

— Peki bunu size kim söyledi?

— Ronald Morel söyledi. O da kızı kaybettiğine pek üzülüyor.. Şu Step yamandır vesselâm! Ondaki para bende olsa, ben de gönlümün beğendiği kızı alırdım.

Ambroz ağır adımlarla odadan çıktı. Onunla her zaman alay eden Moropulos, şimdi artık adamı igneliyecek kuvvetli bir mevzu bulduğuna seviniyordu.

Moropulos, Ambroz gibi bir adamın böyle hassas olmasına hayret etmiş olmakla beraber Solt'un bu verdiği havadisi sükûnetle karşılayışına şaşmamış da değildi. Demek ki Solt, Beril'e karşı yakınlık gösterdiği halde kızı seviyor değilmiş...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

TEKLİFİNİZ HİÇ TE KABUL EDİLECEK GİBİ DEĞİL..

SİZ BİLİRSİNİZ.. HAYATINIZIN UFAK, VE BİLİNMEDİK TE-FERRUATINI YAZAR-SAM DAHA ÇOK PARA KAZANIRIM. DEĞİL Mİ BAYAN PAGAN?

36

SEN BİLİRSİN.. DÜŞÜN TAŞIN.. GAZETECİLER BU AKŞAM GELE-CEKLER.

TEKLİFİNİZİ KABULET-MİYORUM

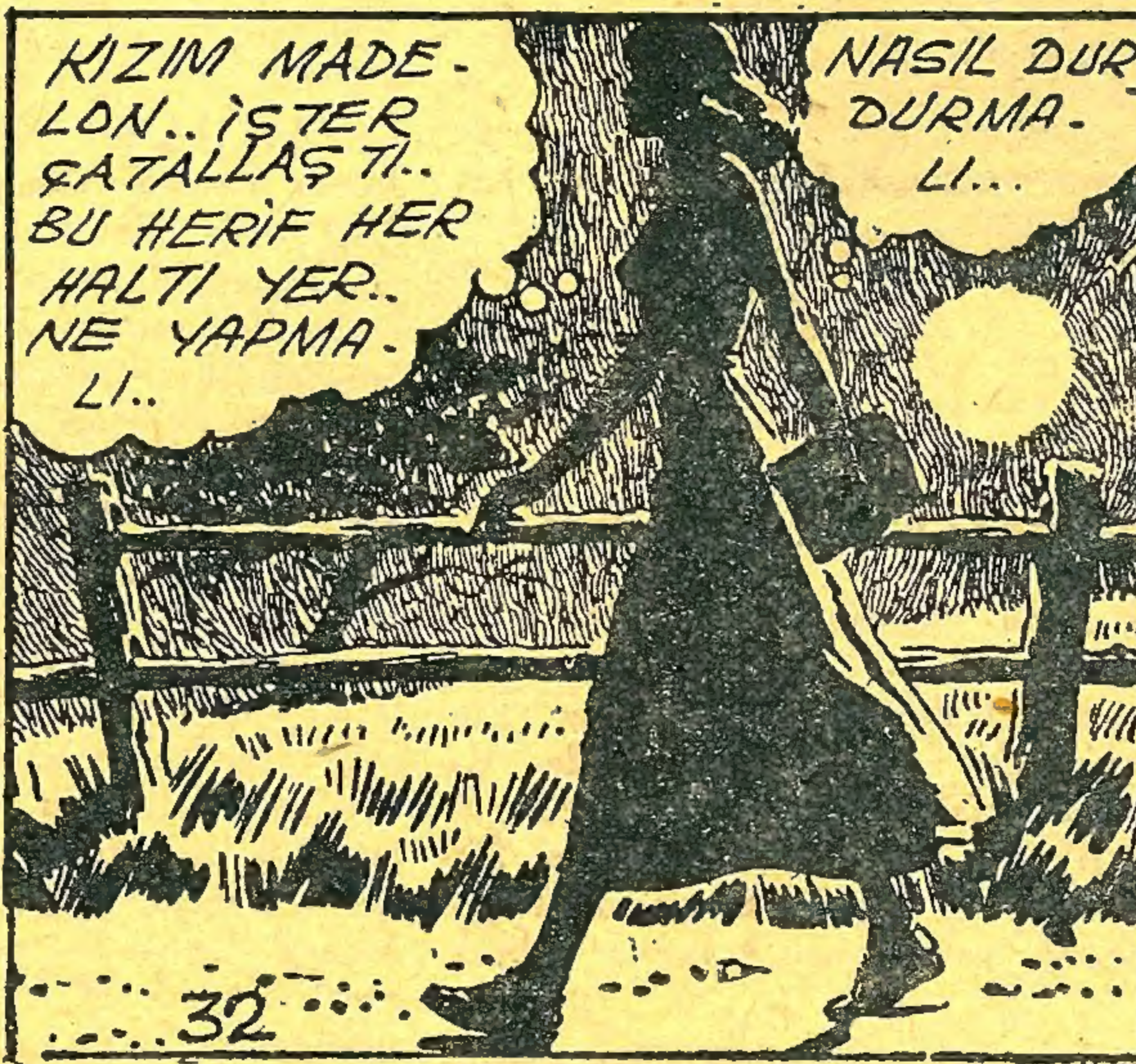

DEFOL GİT..

MİSTER GAUNT SİZİ EVİNİZE GÖ-TÜRMEMİ EN-RETTİ.

SENİN EFENDİN DE, EMRİ DE YE-RİN DİBİNE GEÇ-SİN.. BEN YÜRÜYE-REK GİDE-RİM

KIZIM MADE-LON.. İSTER SATALLAŞ TI.. BU HERİF HER HALTI YER.. NE YAPMA-LI..

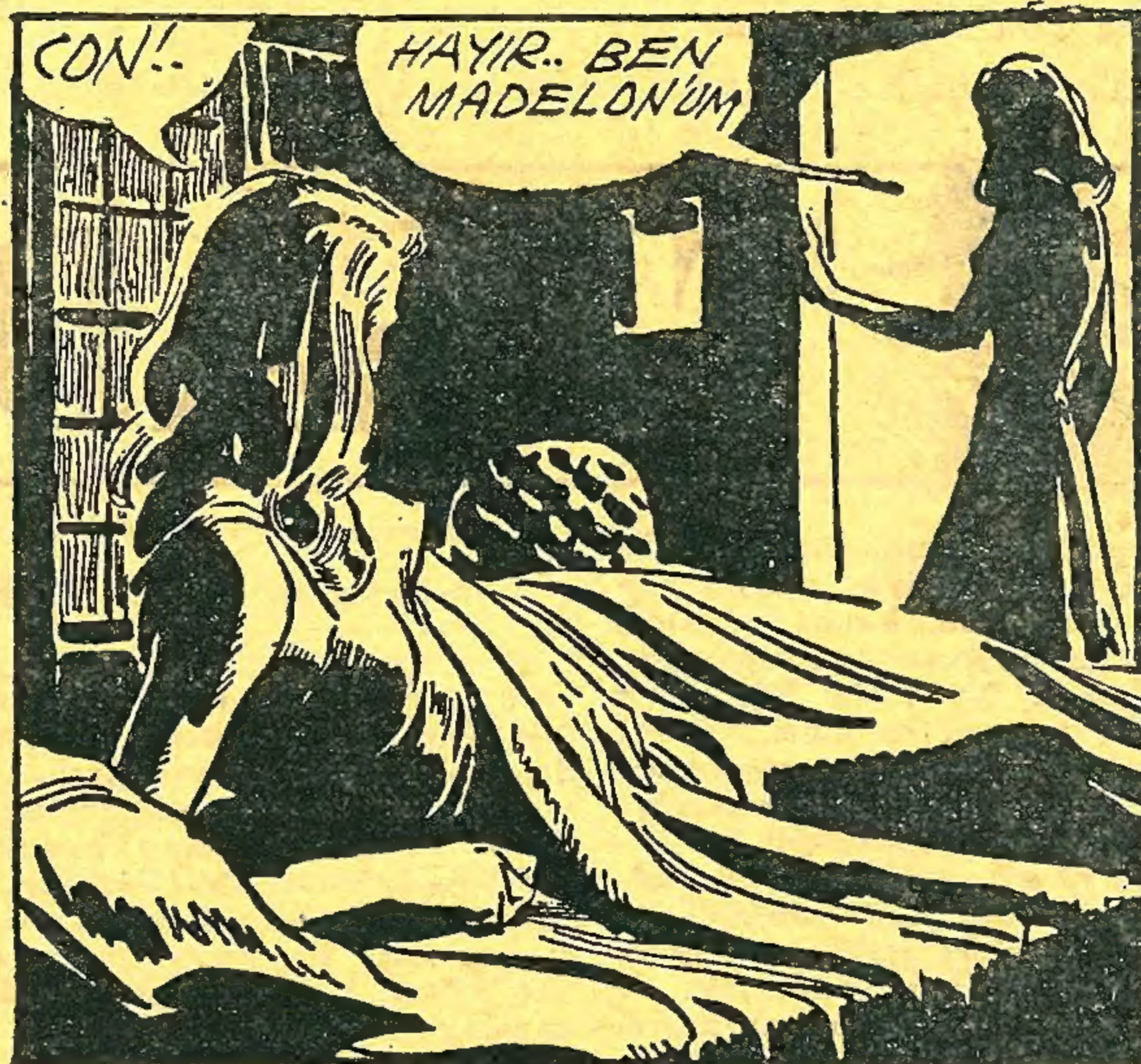
NASIL DUR DURMA-LI..

OF ALLAHIM.. NE SIKINTILI AN-LAR YAŞIYORUM. MADE-LON.. İŞLER KÖTÜ.

BİZİM Kİ-RACI PEK ÜZ-GÜN.. MİSTER GAUNT'UN ARA-BASIYLA DA GEL-MEDİ.. NE VAR ACABA ARALA-RINDA..

CON!

HAYIR.. BEN MADE-LON'UM

AFFEDERSİNİZ SİZİ UYANDIRDIM. BEN GİDİYORUM.. RAHATINIZA BAKIN..

HAYROLA YOLCU-LUK MU VAR? NEREYE?

GİDİYORDUM.. BİRDEN ACE-LE BİR İŞİM ÇIKTI. KİRA TUTARINI MASANIN Ü-ZERİNE BIRAKTIM

108

OTURUN SİZİN-LE KO-NUŞACA-GIM

PEK ÜZGÜN GÖRÜ-NÜYORSUNUZ.. HEM GEÇENİN BU SAATİNDE NEREYE?

BU SİZİ ALÂKA-DAR ETMEZ..

ARKASI VAR

ESRARLI SAAT

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Efendimin kaatiline ele geçtiğini görmeden ölmek istemedim!..»

İsidor Rosthein öldüğü anda, cebindeki küçük saat de durmuştu ve bu hâdise, altmış yedi sene önce Eski Bavyarada doğmuş olan ihtiyar yahudinin katlindeki esrarı büsbütün karartıyordu.

Tuhaf bir saattı bu. Yeşil porselen kadranın üzerinde altın kenarlı ve birbirine geçmiş iki üçgen vardı. Yelkovanla akrebin boyları aynı idi ve saat başları Romen veya arap harfleri ile gösterileceği yerde, birer altın nokta ile işaretlenmişti. Üstündeki bombeli camın incelik ve kalınlığı da ancak eski Avusturya evlerinin pencerelerindeki benzerleri ile mukayese edilebilirdi. Ve İsidor'un öldürüldüğü odayı bile bu küçük saat kadar alâka çekici bulmak imkân-sızdı.

Belki de yahudinin kafasına indirilen darbenin tesiri ile olacak, bu, biri öteki cansız iki makine aynı zamanda susmuşlardı.

İsidor Rosthein'in de herkes gibi düşmanları olduğu muhakkaktı ama böyle kendi halinde bir Slovak mültecisine kimlerin diş bileceğini kestirmek bir hayli zordu.

Tahkikatı derhal üzerine alan detektif Calthorpe, bu işi ancak, onu yakından tanıyanlardan birinin, yapabileceğini düşünerek faaliyete geçti. Fakat İsidor'u, naziler aleyhindeki neşriyatına son vermek isteyen bir Gestapo ajanı da öldürmüş olabilirdi ve bu kaatil, yahudinin duvara gömülü kasasının yerini de biliyordu. Çünkü kasa açılmıştı ve bunun, İsidor'un cebindeki anahtarlar doku-nulmadan yapıldığı da, üstlerinde en küçük bir parmak izine dahi rastlanma-yışından belliydi.

Calthorpe adamlarına dönerek : «Bu anahtarların bir eşinin, İsidor'un ortağı Feversham'da olduğunu duydum, dedi. Sakın onun peşini bırakmayın!..»

Sahibi meçhul bir darbenin zedelediği porselen saati İsidor'un başının altında bulmuşlardı ve ona göre cinayetin tam ikiyi yirmi beş gece işlenmiş olması lâzımdı. Doktorlar da hâdiseden ancak sekiz saat sonra raporlarına vere-bilmişlerdi demek ki..

Perşembe gecesi saat dokuz buçukta İsidor'un uşağı Herbert Duncan, efendisinin başına gelen felâketi öğrenmiş ve

derhal polisi vaziyetten haberdar etmiş-ti.

Detektif Calthorpe, bir yandan Feversham'ı takip ettiriyor, bir yandan da onun hakkındaki bilgisini derinleştirmeye çalışıyordu. Bu arada adamın, İsidor'dan habersiz yaptığı borçların oldukça kabarık yekûnu da kulağına çalındı tabii.

Rosthein, Perşembe günü öğleden sonra uşağına hiç kimse tarafından rahatsız e-

dilmek istemediğini söyleyerek odasına çekilip dosyalarının üstüne kapanmıştı. Ve şimdi Duncan, Feversham'ın bu fırsattan istifade ederek efendisini öldürdüğünü iddia edip duruyordu. Zira aynı gün saat iki buçukta onun, İsidor'un odasından çıktığını görmüştü.

Detektif Calthorpe uşağı dikkatle dinledikten sonra biraz düşündü ve birdenbire sordu :

«Peki, karşılaştığınız zaman Feversham sana hiçbir şey söylemedi mi?»

Duncan : «Söyledi, efendim, diye cevap verdi. Mr. Rosthein'in çok meşgul olduğundan bahisle, zil sesi işitmeden içeriye girmemem lâzım geldiğini ihtar etti.»

Calthorpe keskin bakışlarını uşağın gözlerine dikmişti, sesinde de âsap bozucu bir sükûnet vardı.

«Sonra ne oldu?»

«Mr. Feversham, Leeds'e gitmek için King's Cros'dan gelen trene yetişeceğini söyleyerek alel acele evden çıktı, Bay Detektif!..»

Mr. Hubert Feversham hakikaten Leeds trenine binmiş, fakat yarı yolda katil suçu ile tevkif edilmişti. Çünkü Calthorpe, bütün şüpheleri üzerinde toplayan bu adamı başı boş bırakmanın tehlikeli olacağı kanaatinde idi. Müstehzi ve mağrur bir insan olan Hubert ise, hakkında verilen kararı öğrenince hiç sasırmadı ve dudaklarında küçümser bir tebessüm olduğu halde memuru takip etti.

Kendisinden şüphe edilmesinin sebeplerini Calthorpe'un ağzından dinlerken de çok soğukkanlıydı. İsidor'un yanından ayrılışı ile, saatin duruşunun aynı zamana isabet etmesi onu hiç alâkadar etmemişti sanki. Çünkü bu saat yapılışı ile emsallerinden tamamen farklıydı ve saat mütehassısları da onun durmasının sebebinin muhtelif şekillerde izah etmeye çalışarak Feversham'ın sözlerini teyid

eder mahiyette konuşuyorlardı.

Hubert Feversham'a göre, ortağının öldüğü saat yanlış tesbit edilmişti. Zira porselen kadranın altındaki o küçük makine, işleyişi ve okunuşu bakımından da bazı tuhaflıklar arz ediyordu. 1885 senesinde Mrs. Rosthein, onu oğluna hediye ederken şöyle demişti :

«İrk ve ananelerine yabancı olduğun bir memleke gidiyorsun, evlâdım. Orada vaktini, kendi ırkının icadı olan bu saatle tayin et ve ona baktıkça beni hatırla, İsidor!..»

Feversham sözlerine : «Bu bir yahudi saatidir, Bay Detektif! diye devam etti. Polisi şaşırtan nokta da yelkovanın dönüş istikametinin bizdekiler gibi soldan sağa değil, sağdan sola olmasıdır ve bu, mütehassısların bile gözünden kaçmıştır. O halde İsidor'un saati, bu hususu nazarı itibara alarak tetkik ettiğiniz zaman da göreceğiniz veçhile, yediye on kala durmuş oluyor ki, o vakit ben trendeydim, efendim...»

Ve Calthorpe'un elinden o an için serbest bırakmaktan başka hiçbir şey gelmedi.

Aradan bir hafta kadar geçmişti ki bir gün Detektif, Duncan'ın ölüm halinde hasta olduğunu ve hemen kendisiyle konuşmak istediğini söylediler. Gözlerinin ferî çekilmiş olan uşak yataкта, kesik nefesler alarak kıvranıyordu. Calthorpe'un içeri girdiğini görünce güçlükle doğruldu ve inler gibi bir sesle konuşmaya başladı.

«1915 senesi yazında Testuvert'de bir yahudi genci ile tanışmışım, diyordu. Delikanlının İsidor Rosthein'inkine benzeyen bir saati vardı ve bu saatin akrebi ile yelkovanı ters dönüyordu. Bir aralık merak edip neden onların hareket istikametlerini değiştirmediklerini surdum ve şunu öğrendim; bu saatin yelkovanını ve akrebinin hiçbir tarafa döndürmek (Arkası 14. sayfada)

TESADÜF

Charles yazı masasına doğru yürüdü, yerde yatan ölüye son bir defa daha baktı. Bu, kana bulanmış hareketsiz et yığınına görünce gayri ihtiyari titredi. Nasıl da böyle bir şeyi yapmağa cesaret etmişti. Fakat şimdi cinayeti işledikten sonra asabına hâkim olamıyor fenalıklar geçiriyordu. Parasına tamamen öldürdüğü bu zavallı ihtiyarı şimdi acıyordu. Ne olsa kaşarlanmış bir canı değildi ki. Gayri ihtiyari hisleri galebe çalıyordu. Bu işlediği cinayet onun ilk ve son cinayeti olacaktı. Soğukkanlılığını bir türlü muhafaza edemiyordu. Halbuki plânını muvaffakiyetle neticelendirebilmişti. Kasası yine ağzına kadar banknotlarla dolacaktı.

Charles kapıya doğru yürüdü, kanadını aralayıp dışarı baktı. Ticaret-hanenin kocaman salonunda bir ölü sessizliği hüküm sürüyordu. Cumartesi, öğleden sonra olduğundan bütün memurlar, hademesine kadar bütün yazıhane tatil etmişti. Charles ticaret-hanenin yaşlı patronu, Mister Black'in cumartesileri akşam saat beşe kadar çalıştığına yazıhaneden ayrılmadığını biliyordu. Onun için böyle bir günü seçmişti. Sessiz adımlarla odadan dışarı çıktı, merdivenlerden aşağı koşsa koşsa indi. Sokak kapısının önüne gelince yumurta akı ile yüzüne yapış-tırıldığı favorilerini, sakalları çekip çıkardı, trençkotunun cebine koydu. Gözlüğünü de çıkarıp cebine attıktan sonra hepsini bir paket yaptı. O belki küçük ihtiyar, genç bir adam oluverdi. Yolda trençkotunu bir dilenciye verdi. Sakalları bir çöp sepetine attı. Favorilerini bir başka çöp tenekesine attı. Bu suretle bütün şüphe verici eş-

Nakleden: Leylâ BEKEM

yaları yok etmiş oldu. Polisin işini kolaylaştıracak en ufak bir parmak izi dahi bırakmadığına emindi.

Ertesi sabah uyanınca genç avukatta heyecan, asap bozukluğu diye bir şey kalmamıştı. Güzelce tıraş oldu sonra her zamanki sakın ve ağır tavırla hareketi ile kahvaltısını etti, nihayet rahat bir koltuğa gömülüp sabah gazetesini okumaya daldı.

Gazete bir gün önceki cinayetten etraflıca bahsediyordu. Kaatilin yaşı, favorili, sakallı olduğunu, cinayetin paraya tamamen işlendiğini, Mister Black'in öldüğünü fakat vaziyetinin çok vahim olduğunu, kaatili bulup getirene 10,000 frank mükâfat verileceğini yazıyordu.

Charles çalınan paranın 240,000 frank olduğunu okuyunca güldü. 250,000 frank diye düzeltti.

Charles dönüp yazıhanesinin çekmecesine baktı, içindeki paraları gözünün önüne getirdi. Memnun memnun sırttı. Bu nufusu bir milyonu aşan şehirde imkânı yok onu bulamazlardı. Hem onlar genç avukat Charles'i değil yaşı bir adam arıyorlardı.

Zırrrrr..... Sokak kapısı acı acı çalındı. Zil sanki Charles'in tâ kulağına dibinde çalıyordu, o kadar tiz o kadar asap bozucuydu ki... Genç adam korku ile yerinden sıçradı. Bir daha böyle bir defililik yapmayacağını diye düşündü. Madem ki sinirlerine hâkim olamıyordu kolayca yakayı ele verebilirdi.

Hizmetçi kız iki sivil polisin gel-

diğini haber verince avukat mümkün mertebe kendini toparlamaya çalıştı, soğuk ve lâkayt bir ifade takındı. Fakat kalbi küt küt atıyordu.

Sivil polisler selâm verip odaya ırdılar, Charles onlara oturmaları için yer gösterirken bayılacak gibi oldu. Polisler kendilerini tanıtıktan sonra oradan buradan konuşmaya başladılar. Kısa boylusu yazhanenin üzerindeki gazeteyi işaret ederek,

— Gelişimizin sebebinin tahmin edersiniz herhalde değil mi?

Bu söz üzerine Charles dayanamadı, eli ayağı titremeğe başladı. Bir iki yutkunup öksürdükten sonra ayağa kalkıp, polislerin yanına gitti.

— Suçumu itiraf ediyorum. Kaatil benim. Mister Black'in öldüğünü çok seviniyorum. Bu suretle suçum bir dereceye kadar hafiflemiş oluyor. Fakat çok rica ederim zabıt tutarken suçumu inkâr etmediğimi derhal itiraf ettiğimi yazmayı ihmal etmeyin.

Polisler hayretle Charles'e bakıyorlardı.

Genç avukat,

— Yalnız merak ediyorum kaatilin benim olduğunu ne zaman ve nasıl öğrendiniz?

Polislerden biri ayağa kalkıp kelepçeleri Charles'in bileklerine takarken, — Şimdi dedi. Sizin ağzınızdan. Charles'in gözleri testekerek açıldı,

— Ne dediniz? Siz sivil polis değil misiniz?

Polis alaylı alaylı gülerken, — Evet dedi. Fakat buraya yarama muhtaç polis ailelerinin menfaatına tertipliğimiz balo için size bilet satmaya gelmiştik.

GİZLİ VAZİFE !..

POL ŞUNU AL TAŞI..

HAKİKATEN BOBU ÖL. DÜRÜLERSE YAZIK OLUR

BURADA ARTIK EMNİYET TEYİZ..

BİR NEHR..

GEÇTİKLERİ YER ALTI YOLU BİR PEN. CERENİN AYDINLAT. TIĞI AV. LUYA ÇI. KARDİ.

DİĞER TARAFTA POL BİR MERDİVEN İLE İKİ KAYIK BULDU.

BURASI ESİKİ BİR KAYIK DEPOSU. BÖL BÖL SU VAR. GÜN İŞİĞİNA KAVUŞMAK TA ÇOK KOLAY...

NEYE KENDİNİ FEDA ETTİ. ONU KURTAR. RABİSEM

108

KİMSEYE DUYURMADAN ÇIKTI

BOBU KURTAR. MAK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPACAM. ÖLDÜRMÜŞLER. SE...

... BEN DE KENDİMİ ÖLDÜRÜRÜM. PERİ O ZAMAN ÇOCUK NE OLUR? MİŞELİNLE ALEN İYİ İNSANLAR. ONLAR BAKARLAR.

BU MAHALLE HALKINA YİYE. ÇEK VE SU GÖTÜRÜN. İKİ HAFTA KADAR DAYANIR. LARSA BERLİNİN YARISI KURTULUR.

GERDANIN YAZI. HANESİN DE...

GECE HERKES UYUDU. YALNIZ LENA VİCDAN AZABI İÇİNDE KIVRANIYORDU.

TABİİ.. MERHAMETE GELDİN. GELECEĞİNİ BİLİYORDUM LENA..

TAM BU SİRADA

LENA GERDANIN ODA. SİNA GİRDİ.

OO!! KÜÇÜK HANIM TEŞRİF BUYURDULAR MI? DİŞARI ÇIKIN BEN BU KADINLA KONUŞACAĞIM.

SENİN AMERİKALI YI MI KURTARMACA GELDİN?

OLSON İNSAN DEĞİL Mİ?

ALCAK.. HAIN.. SEN ALMANYANIN YÜZ KARASISIN.

YALVARIRIM SANA GERDA. BIRAK ŞU BOŞ LAFLARI. BİRAZ YOLA GEL. SANA DA YAZIK OLUYOR.

HAYIR.. BEN BU VÜĞR. DA ÖLECEĞİM. FAKAT, DAHA EVEL SENİN AMERİKALIYI NEYE BENZE TECEĞİM BİR GÖR. EĞLENCELİ OLA CAK..

LENAYI İŞKENCE ODASINA SÜRÜKLE. Dİ. FAKAT ODAYA GİRMEDEN EVEL..

GERDA.. ÇOK RİCA EDERİM.

HELE DUR. DAHA BEN ÇOK YOLA GELECEK SIN..

FAKAT BOB BOŞ DÜRMÜYÖRÜ. KAYIKCI KULÜBESİNE GİZLENENLER YERDEN DOĞRU SESLER DUYDULAR.

YERALTINDAN GELENLER RUSLARSA NEHRİLE KARŞILAŞACAK. LAR HABER VERME LİYİZ

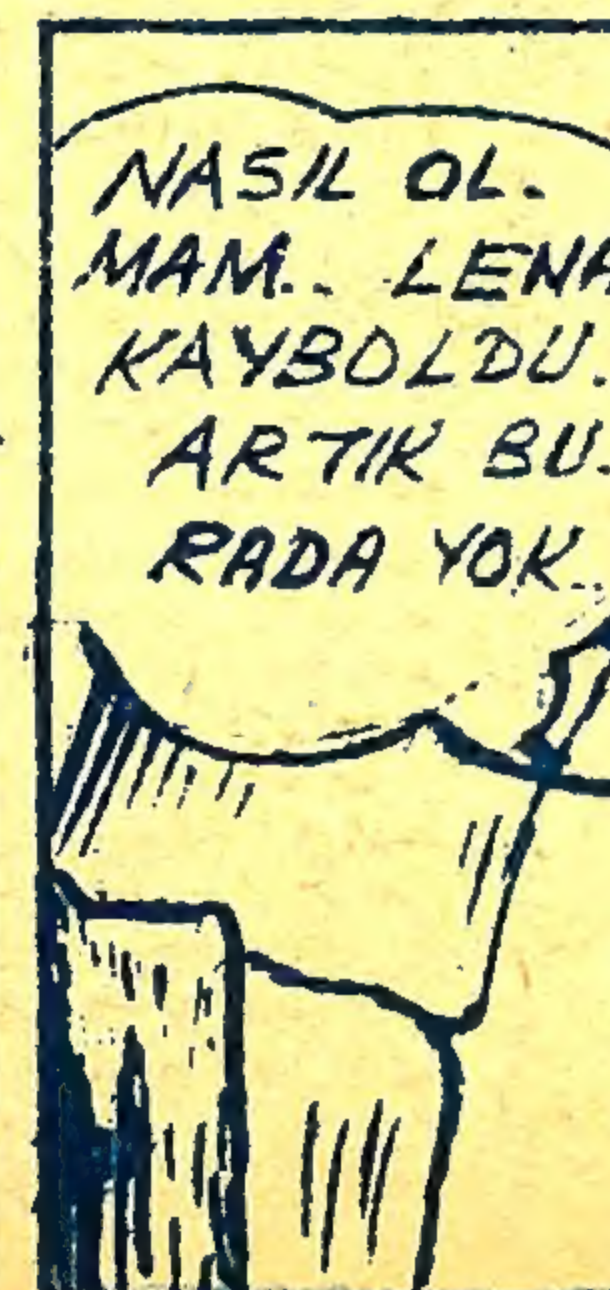
NE BİLE. LİM.

BU SİRADA MİŞELİN UYANDI. ALENİN YANINA GİTTİ

BİRŞEY İSTİYOR MUSUN..

HAYIR.. KENDİMİ ÇOK İYİ HİSSEDİYÖRÜM NEYE ÜZGÜN SÜN MİŞE. LİM?

NASIL OL. MAM.. LENA KAYBOLDU. ARTIK BU RADA YOK.

İMKÂNI YOK..

ARKASI VAR

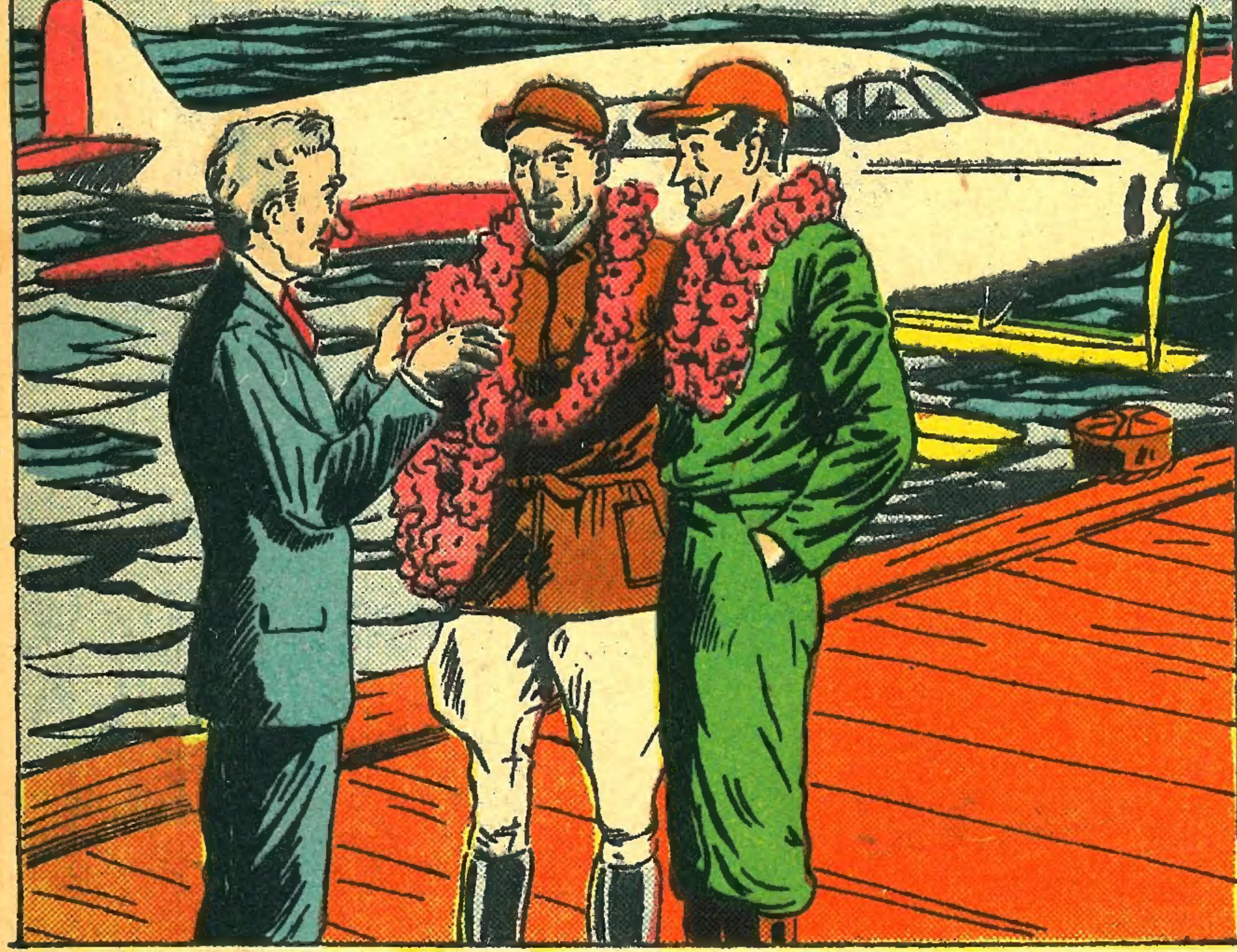
MANDRAKE

SAL ADAMLARI

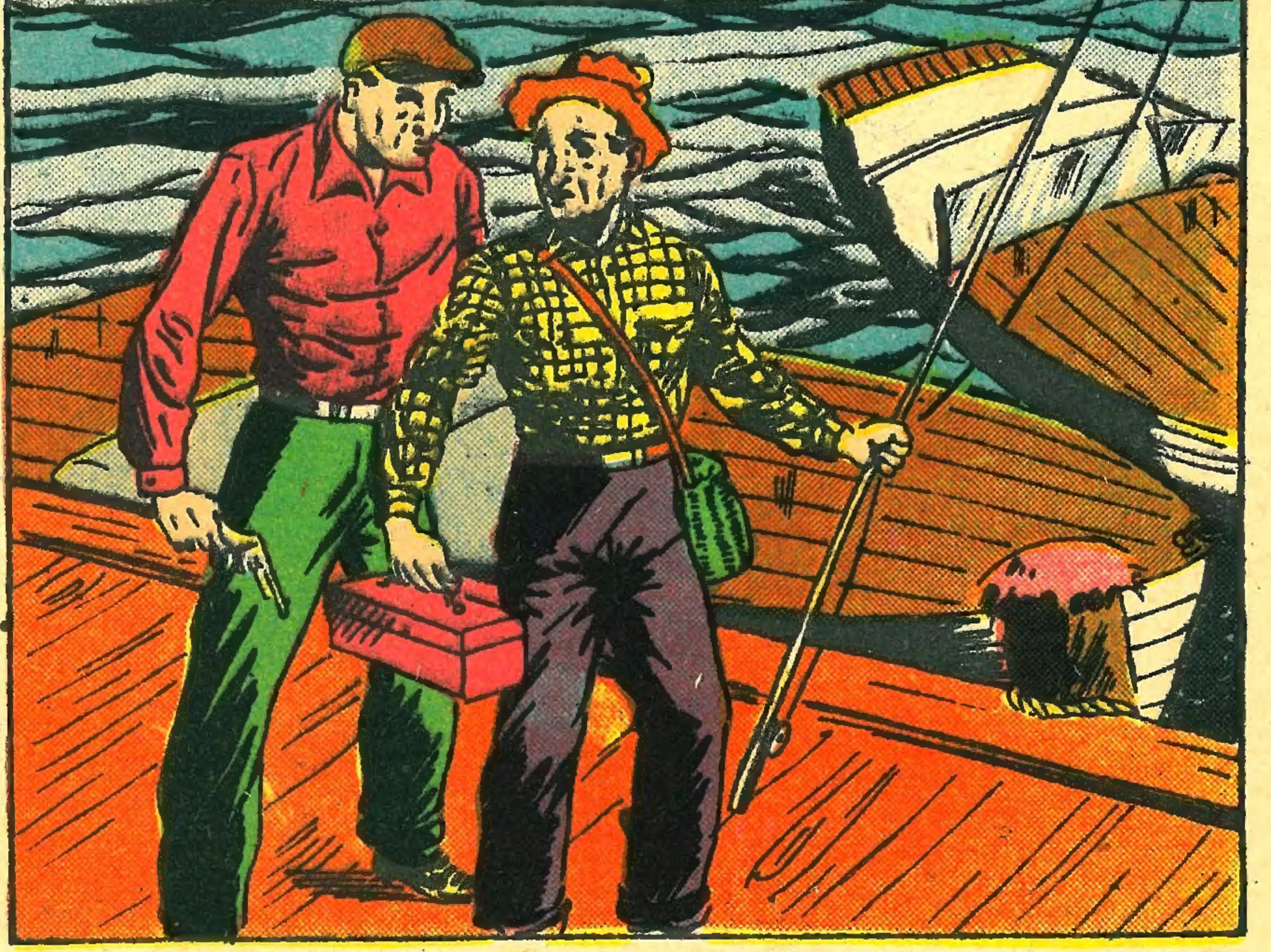
VALİ "BU ADAYI HIRSIZLAR İDARE EDER, DEDİ, BEN ONLARIN ESİRİYİM. BU ADA YIL LARCA AİLEMİZE BAĞLI OLARAK KALDI."

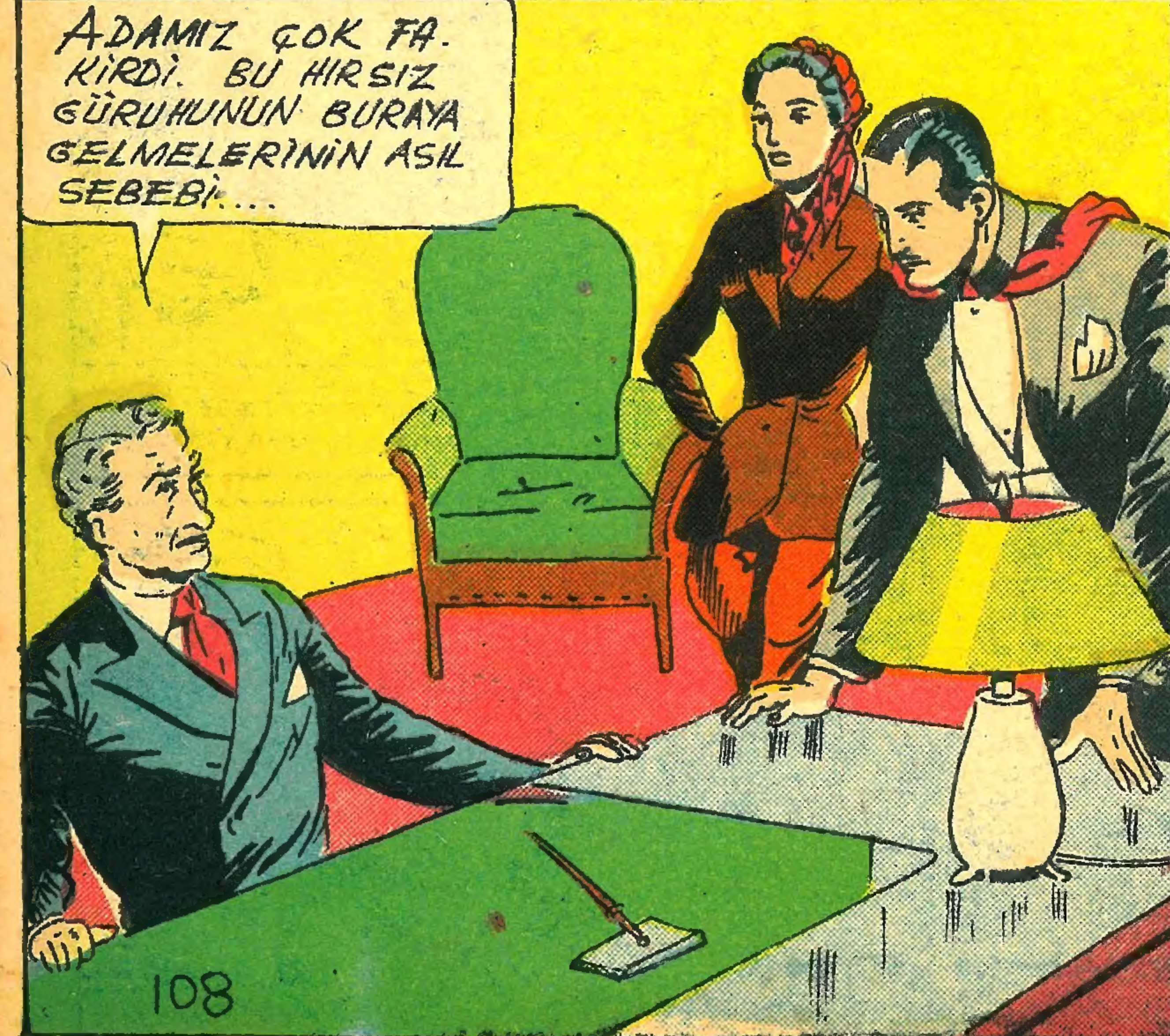
"BİRGÜN ADAMIZA YABANCILAR GELDİ. MİSASİR PER-
VERLİK GÖSTERDİM. FAKAT YÜZLERİ HİÇ HOŞUMA
GİTMEYİ..."

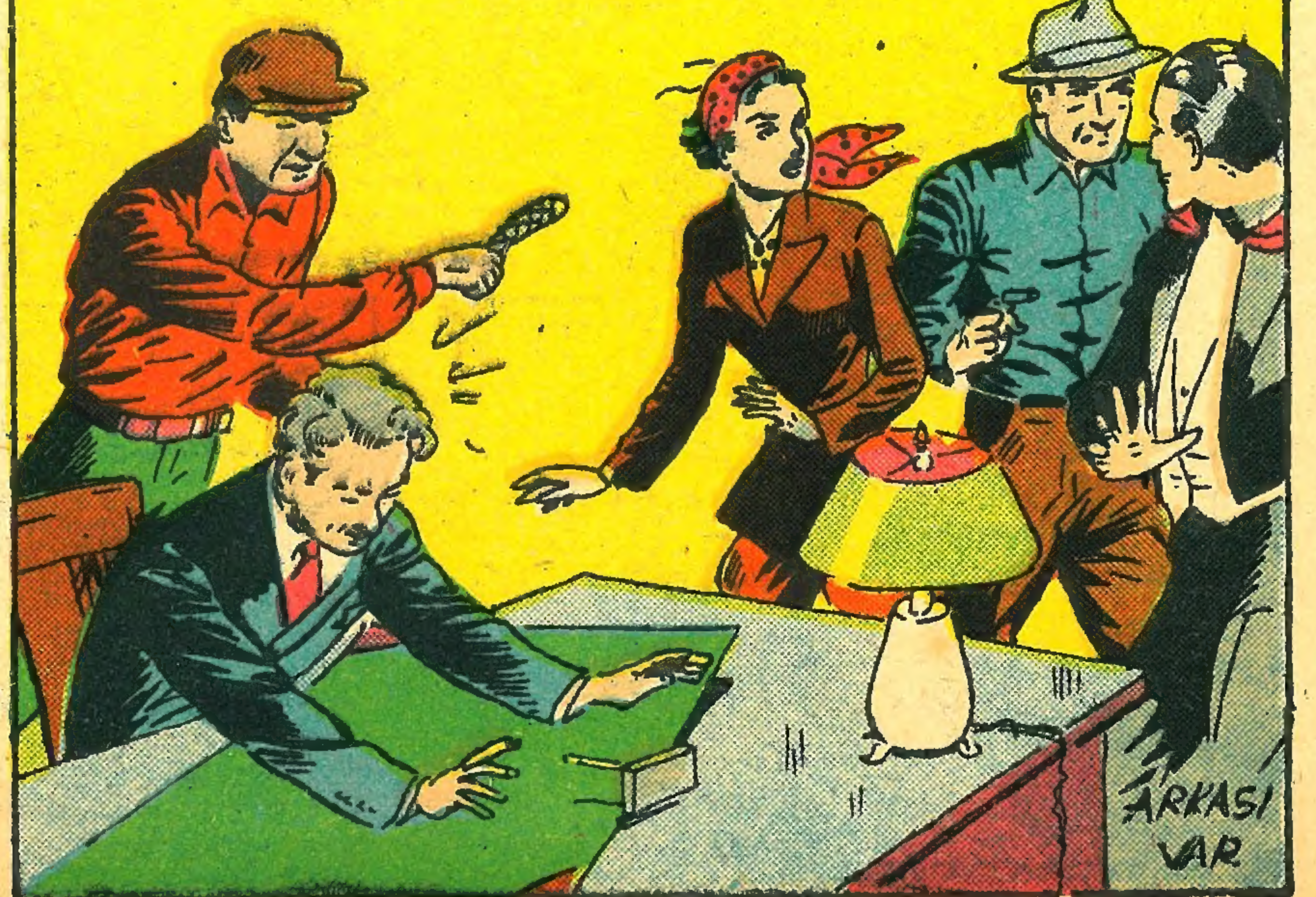
"... GİTTİLER.. BİR AY SONRA BALIK AVINDAN DÖN-
DÜŞÜM ZAMAN ADAYI İŞGAL ETTİKLERİNİ GÖR-
DÜM."

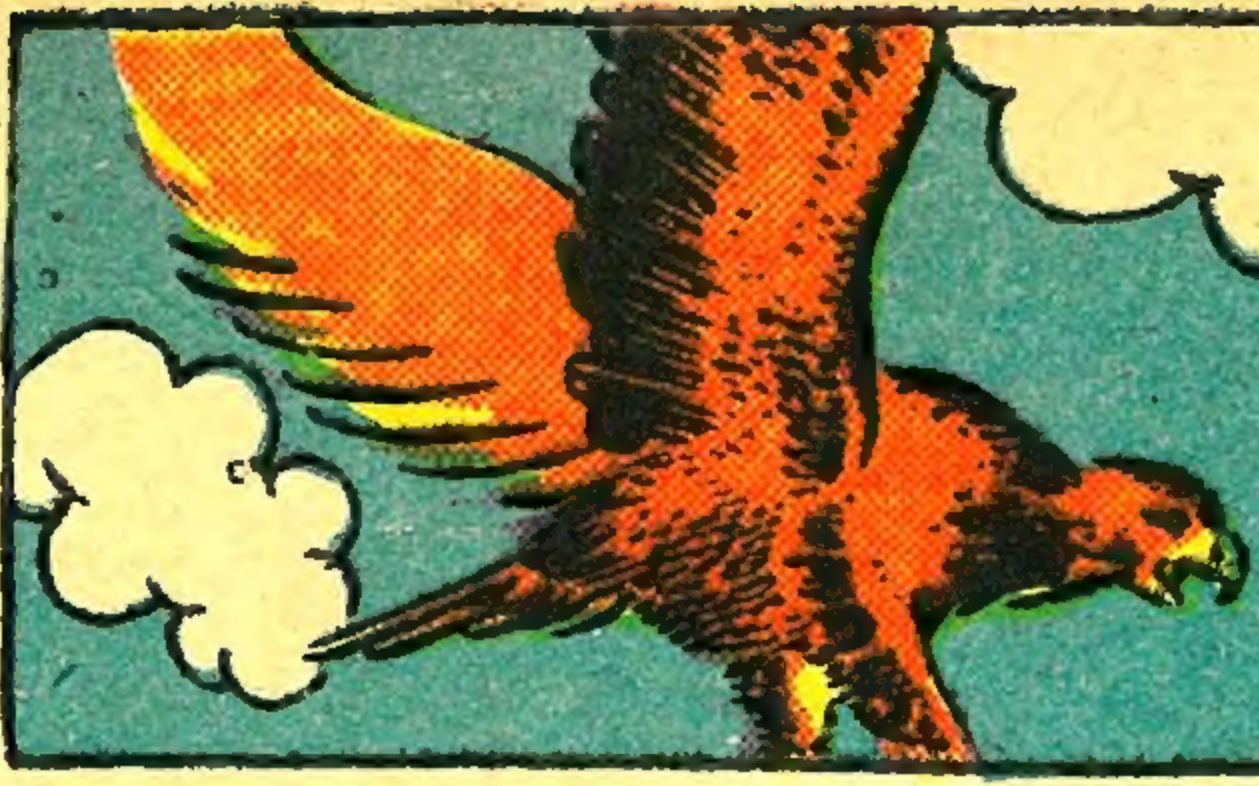

ADAMIZ ÇOK FA-
KİRDİ. BU HIRSIZ
GÜRHUNUN BURAYA
GELMELERİNİN ASIL
SEBEBİ..."

VALİ SÖZÜNÜ TAMAMLIYAMADI. İÇERİYE İKİ HAY-
DUT GİRDİ. BİRİSİ VALİNİN BAŞINA MEÇİNİ YAPIŞ-
TIRDI. ÖTEKİ MANDRAKEYLE NARDAYA BAĞIRDI.
"ELLER YUKARI!"

GÖK SÜVARI

HAYIR.. BURADA KALSIN.. BIRAKMI.. YALIM ONU..

BIR BU EKSİKTİ. DOKTOR DUYARSA HEPİMİZE SIRA DA. YAĞI ÇEKER VALLAHİ

HASTABAKICI KÖPEĞİ ÇIKARIRKEN MAKİMİL YAND DA BERABER ÇIKTI..

UBALDO NE ÇOK ŞEY GİZLEMİŞ BENDEN..

İRTESİ GÜN UBALDO DOKTOR MELZERİ ULMAĞA GİTTİ.

SENİ ÇOK ÜZGÜN GÖRÜYORUM UBALDO.. FAKAT BUNA HİÇ SEBEP YOK EĞER BİRİYLEŞME OLMADIYSA KÖTÜLEŞME DE OLMAZI ÇOCUKTA ORASI ÖYLE..

GAZETELERİ OKUDUNUZ MU? YAPTIRILARI BENZET. MEYE DİYECEK YOK DOĞ. RUSU!...

NE BENZET. MESİ..

SİZE NE OLMUŞ BÖYLE? BU NE DALGINLIK? DÜNKÜ AKŞAM GAZETELERİ KIZIM MARGRİTİ NİŞANLINIZ ZANNEDEREK RE. SİMLERİNİZİ BASMIŞLAR.

NİŞANLIM MI? ÇILDIRMIŞ LAR HEPSİ.. ŞİMDİ BU HABERİ TERZİP EDERİM..

ÜZÜLMİYİN.. KIZIM LAZIM GELEN ŞEYİ YAPTI. BİZ YİNE ÇOCUK İŞİNE GELELİK DÜŞ SİZE HİÇ SELÂH OLMADIĞINI SÖYLEMİŞTİM. FAKAT..

DEMİK HÂLÂ ÜMİDİNİZ VAR.. BUNU DA SÖYLEMİŞTİNİZ ÖNCE.. ZATEN BU ÜMİT İLE SÜRÜP GİDİYOR YA BU MESELE

BU SÖZLERİNİZİ BİR TAKDİR OLARAK MI TELÂKKİ EDEYİM?

HAYIR.. SADECE DAHA FAZLA ÜMİT VERME.. MEK.. ARTIK ÇOCUĞUN KÖRLÜĞÜNÜ SAKLAMAKTA MÂNÂ YOK.. BU SİB BENİM SAADETİME MAL OLACAKA BENZİYOR.

BÖYLE BEDBİN OLMAK
BUDALALIK OLUR. BİR ÜMİT
KAPISI DAHA VAR. TEDAVİYİ
BUNDAN BÖYLE OPTİK Sİ-
NİRLERE DEĞİL MEİBOMİO
BEZLERİ ÜZERİNE TEVCİH
EDECEĞİZ.

BİLİRSİNİZ Kİ BU BEZ-
LERİN VAZİFESİ GÖZÜ DE-
ZENFEKTE EDİP YAĞLAMA.
SİDİR. EĞER ÇOCUĞUN KÖR.
LÜĞÜ DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ
GÖZ SINIRLERİNİN ZEHİR-
LENMESİNDEN YAHUT BU
BEZLERİN FENA ÇALIŞ-
MASINDAN İLERİ GELİYORSA

DOKTOR İLMİ BİR İZAH GİRİŞTİ.
UBALDO BUNU LÂKAYDİYLE DİNLEDİ.

NETİCE ?!

YENİ DOĞAN ÇOCUKLARDAKİ BEZ-
LER BU MADDEYİ MEBZUL MIK-
TARDA İFRAZ ETTİKLERİNDEN
BEN BUNU ONLARDAN ALIP MAKSİMİL-
YAND'UN GÖZÜNE ENJEKTE ETMEK
İSTİYORUM. VE BUNDAN SONRA DA..

ANLIYORUM
AMA..

BENİM MAKSADIM BU
BEBEKTEN ALMAK BUNU..
FAKAT ANNESİNE SÖY-
LESEM MUHAKKAK RAZİ
OLMIYACAK.. BU AMELİYAT
HİÇ İZTİRAP VERMEZ.
ÇOCUĞA ZARARI DA OL-
MAZ.. GEL DE BUNU
ANNESİNE ANLAT.

GÜZEL..
FAKAT BU-
NU NASIL
TEMİN EDE-
CEKSİNİZ ?

BU HUSUSTA
TALİHİMİZ VAR..
KLİNİKTE YENİ
DÖĞMÜŞ BİR KIZ
ÇOCUĞU VAR.

ARKASI
VAR

108/2

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 19

— Yaralı mısın Emel Hanım?
Kendimde bir şey hissetmiyordum. Zaten böyle bir kaste hedef olmağı beklemiyordum. Diğer bir eve girmiş bulunan Adnan da silâh sesleri üzerine koşarak geldi.

Otomobile girmiştim. Vakanın anlaşılmasını bekliyordum. Evlerden uğrayan köylüler meydana kaplamışlardı. Bu arada Adnanın:

— Bırakmayın şunu, diye bağırdığını duydum. Raif benimle onların arasına girmişti. Kapiya siper oluyordu:

— Geçmiş olsun Emel hanım, dedi. Ucuz kurtuldunuz.

Kendimi tutamadım, sordum:

— Bu adam hakikaten bana mı ateş etti?

Raif:

— Evet efendim, dedi.

— Peki ama sebep nedir? Biz buraya iyilik yapmağa geldik.

— Bu Adnan Beyin eski kayınbiraderi Ali Beydir.

— Benden ne istiyor?

— Kardeşinin felâketine sizi sebep oldu sanıyor.

Ali Bey herhalde epeyce nüfuzu olan bir insandı. Kendisini tutan köylüler birer birer sıvışıyorlardı. Fakat korucular Adnanın bağırmaları üzerine onu sımsıkı yakalamışlardı. Doktor hemen çekilip gitmek taraftarıydı. Fakat Adnan yanımıza gelmiyordu. İki erkeğin birbirlerine haykırdıklarını duyuyordum. Doktoru dinlemedim. Hemen otomobilden indim. Adnan beni ölemek istedi. Fakat onu ittim ve beni vurmak isteyen adama doğru ilerledim.

Beni görünce çabalamağı bırakmıştı. Gözleri kararmış bir halde soluyordu. Kürklü paltosunun yakası yırtılmış, sağda ve soldakilere vurduğu kafasını hiç sakınmadığı için yüzünde morartılar, sıyrıklar belirmişti.

Şimdi garip bir sahne hasıl olmuştu. Doktorla Adnan herhangi bir harekete müdahale etmek için hazır bulunuyorlardı.

Ali Bey dimdik durarak bana bakıyordu. Yüzünde epeyce bir şaşkınlık vardı. Hiç çekinmeden iki adım önüne kadar sokuldum. Koruculara bağırdım:

— Bırakın bu adamı, bırakın diyorum size.

Tereddüt ediyorlardı. Elimle, kolumla itip kakmağa başlamıştım. Nihayet Ali Beyi bıraktılar. Ona dönerek:

— Ben size ne fenalık yaptım? diye bağırdım. Kardeşinizin hatırını saydığım, ona yıkılan yuvasını yeniden kurmağa çalıştığım için mi beni vurmağa kalkıyorsunuz?

Bana cevap vermedi. İçinde bulunduğum aile, insanı kuş avlar gibi vurmağa çalışan bu insanlar bir an içinde gözümde küçülmüştü. Fakir evimizi, hattâ rutubetli yazıhane içindeki kara önlüklü hayatımı arıyordum. Gözlerimden yaşlar tekerlenmiş, aynı zamanda âsi bir hiddete kapılmıştım:

— Bu adamın silâhını verin kendisine. Benim ondan davam yok, dedim.

Adnan müdahale etmeğe kalktı.

Burunlarını kapıyan, yalnız gözleri görülen köylü kadınlar erkeklerinin arkalarına sekularak bakışıyorlardı. Biraz önce yokladığımız saz benizli taze bir kadın sırtına bir örtü alarak yalın ayak uğramıştı. Ali bey bir şey anlamıyormuş gibi bana, yüzüme, kıyafetime ve ellerime bakıyordu. Silâhın verilmesinde ısrar ettim. Tabancasını aldı ve bir tarafa fırlatıp attı. Sonra ileride, bir evin önündeki cılız ağaca bağladığı atına doğru gitti. Onu tutmağa gidenlere haykırdım:

— Bırakınız istediğini yapsın?

Ali Bey atına bindi. Başını çevirmeden yola çıktı. Biz de otomobile bindik. Yolda ona rasladık. Hayvanını bir tarafa çekerek bize yol verdi.

— 17 —

Bu hâdise üzerine Mollabey bana:

— Adnan gibi bir oğlum olacağına senin gibi yürekli bir kızım olsaydı, dedi.

Bende nerede yürek! Bende ye-

gidiş üzerine benimle bir münakaşa daha yaptı. Ben babasıyla anlaşmışım. Kendi aşkını hiçe sayıyormuşum. Babası malını, mülkünü bana devredecekti. Şimdiden kasa el koymuşum.

Kendisine ancak günlerimin sayılı olduğunu ve çıkıp gideceğini bildirmekle iktifa ettim.

Mollabey gidince yine üstüme birtakım iş yığıldı. Onun gidişini fırsat bilen, ona söyleyemediklerini bana söylemek isteyenlerin arkası gelmiyordu.

Bulunduğumuz yaylada, karakışın ortasında tipi esip savururken bir akşam karanlığında Mollabey geldi. Fakat yanında genç bir kız var.

Yemek vaktiydi. Henüz yememiştik. Kapıdan haber verdiler. Alt kata indim. Kıpkırmızı yüzüyle Mollabey önde, kürk mantoya sarılmış genç kız arkada içeriye girdiler.

Mollabey pek neşeli, aynı zamanda telâşlıydı. Ayak üstü bana:

— Sevim hanım, dedi.

Beni de adımla kıza tanıttı.

— Emel Hanım.

Gayri ihtiyari Adnanın yüzüne

Gelen yeni bir kurbandı. Korkuyordu.

Ağlamak istiyordu.

İsrarlara rağmen bir şey yiyemedi. Mollabey de kendisiyle fazla meşgul görünmedi.

Kızın elinde bir küçük bavulu bile yoktu. Onu kendi daireme götürdüm ve Mariye onun için odalardan birisini hazırlamasını söyledikten sonra sorguya çektim. Kız biraz kendisine gelmişti. Rahat bir nefes aldıktan sonra:

— Siz biraz kendisine gelmişti. Rahat bir nefes aldıktan sonra:

— Siz Beyefendinin kızı mısınız? dedi.

— Hayır. Fakat öyle farzedebilirsiniz.

— Sizi görünce biraz ferahladım.

— Nereden geliyorsunuz?

— İstanbuldan.

— Ne için geldiniz?

— İş için. Beyefendi bana yazıhanelerinde dolgun maaşlı bir vazife vereceklerini söylediler.

— Orada nasıl tanıştınız?

— Ben liseden yeni çıktım. Ailem fakir. Çalışmak mecburiyetindeyim. Gazetede bir ilân gördüm. Bahtımı denemek istedim. Söyleri-

— Ben size ne fenalık yaptım diye bağırdım...

niden can korkusu başlamıştı. Biriiktirdiğim paracıklarımı harcamak nasip olmadan böyle dağ başı sayılan bir yerde kıvrılıp gitmek te mümkündü.

Bu hâdiseden snra iki gün daha köylere gittim. Hiçbir vaka olmadı. Zaten etrafımda koruculardan bir muhafız ekibi bulunuyordu.

Mollabey bana:

— Davacı değilsiniz, değil mi Emel Hanım? demişti. Dava edip te ne olacak. Ortaya yeni bir gaile çıkacak. Zaten Ali pişman olmuştu.

Herhalde bir dava açılması onun da işine gelmiyordu. Bu hâdiseden bir hafta sonra yine İstanbula gideceğini bildirdi. Ne yapmağa gidiyordu? Benim kendisiyle evlenmekliğim için annemi iknaa mı? Bu da mümkündü. Hattâ Adnan bu

baktım. O da bana baktı. Yüzünde nefreti andıran bir mimik vardı. Dişlerinin arasından:

— Bu gelen, bana, dedi. Aslan payını kendi hesabına kurtarmak için.

Böyle düşünmekte hakkı vardı. Ben de aynı düşünceye zahip oldum. Fakat hemen yapılması gereken işler beni düşünmekten alakoydu.

Gelen kız on sekiz yaşını yeni bitirmiş olacaktı. Pek gençti. Bembeyaz ve koyu siyah kirpikli, ince siyah kaşlı ve saçlı bir kız. Biraz şişmancaydı. Cilt güzelliği için bir nümune sayılabilirdi. Sesi de pek mazlumdu. Bakışlarında bir emniyetsizlik ve ürküntü sezdim.

len yazıhaneye gitim. Bu beyefendi ile ihtiyar, zayıf bir bey daha vardı. Beni ayak üstü imtihan ettiler. Sonra verilecek işin dışarıda olduğunu söylediler. Mühim bir harcırah ta yeriliyordu. Kadri bey...

— Kadri Bey mi?

— Evet. O zayıf adam bana bu fırsatı kaçırmamaklığı söyledi. Başıma bir devlet kuşu konmuş ta farkında değilmişim.

— Söylediğiniz yazıhane bir hanın içinde, dar, karanlık bir yer değil mi?

— Evet, siz nereden biliyorsunuz efendim?

Kıza cevap vermedim. Nasıl bilmezdim! Aylarca çalıştığım yer. Benim geldiğim kanal.

(Arkası 14. sayfada)

LAKIN YÜZEREK KURTULABİLİR.
YAHUT CESEDİNİ BİRİ GÖRÜR.

ADALAR KRALİÇESİ

SANA ÇOK DAHA MERAKLI BİRŞEY
GÖSTERECEĞİM. DIŞARI BAK..

İÇİN RAHAT OLSUN ROZİTA.. KAFA
SI KAYALARA ÇARPTI PARÇALANDI
BENDE AYAGINA TAŞ BAĞLADIM.

ŞİMDİ KENDİMİ DAHA RAHAT HİS
SEDİYORUM. ONUN BIRAKTIĞI ŞU
HATIRA DEFTERİNİ OKUR DA BEL
Kİ GONTRANO'YU İKNAA MUVAF.
FAK OLURUM.

GÖSTER BAKA-
YIM O DEFTERİ..

JÖFRE PENCEREYE YAKLAŞTI.
SAHİDEN AZ AÇIKTA BİR YEL.
KENLİNİN YANMAKTA OLDU.
GÜNÜ GÖRDÜ.

ATMACA REİSLE GONTRANO'NUN
GEMİSİ.. BURAYA BİR KAZA NETİ.
CESİNDE GELDİKLERİ HİSSİNİ UYAN.
DIRMAK İSTİYORLAR.

NE YAPACAĞIZ ÖYLEYSE?

GALİBA SEN ATMA
CA REİSİ GÖRECE
ĞİN İÇİN TITREMEĞE
BAŞLADIN.

O BENİM EN İYİ DOSTUMDUR. HAL
BUKİ ŞİMDİ ONDAN NEFRET ETME.
YE MECBURUM.

BUNU ONUN BİL.
MESİNE LÜZUM
YOK Kİ..

NE DEMEK O?

108

ŞU DEMEK Kİ.. SEN GİDİP
ONU KARŞILAR SIN. SONRA
ROSİTANIN EMRİLE BURAYA
SÜRÜLDÜĞÜNÜ SÖYLERSİN.. ONA
KENDİNİ İNANDIRIP İTİMA DİNİ
TEKRAR KAZANDIKTAN SONRA
ONU DA KRALİÇANIN YANINA YOL-
LARSIN

MÜKEMMEL BİR PLAN..

ARKASI VAR.

Serseri Kalbi

Yazan: K. TUĞCU

Şehirde birkaç otobüs işleten ve büyük bir Amerikan şirketinin Türkiye mümessilliğini yapan Hikmet Durusoy sabahleyin pek bozuk bir yüzle yazıhaneye gelmişti. İçinde büyük, hayatı bir acı vardı. Kapandığı yazıhanede bir zaman hıçkırarak ağlamış, sonra acı acı, ıslak gözlerle düşünmeye dalmıştı. Memurların çalıştığı kısımdaki gürültü neden sonra kulağına çarptı ve dinledi. İnceli, kalınlı bir ses :

— Müdür beye maruzatım var, Allah lillah aşkına bırakın, diyordu.

Kafasındaki korkunç düşüncelerden kurtulmak ve başka şeylerle meşgul olmak ihtiyacıyla kalktı. Kapıyı açtı ve :

— Bırakın gelsin, dedi.

Üstü, başı düzgünce, fakat yürüyüşü, tavrı çarpık, kırk yaşlarında kadar bir ıpsız, fiyakalı bir selâm çaktıktan sonra :

— Hay tabanının altına öpeyim ağabey, dedi. Allah senden razı olsun.

İçeriye girince kasketini eline aldı ve terbiyeli terbiyeli ayakta durdu. Oturma teklifini kabul etmedi :

— Ben senin karşında oturacak adam değilim be Müdür Bey, dedi. Daha sonra bir kahveni içmeğe gelirim. Şimdi sen lâfımı kesmeden dinle. Biliyorum işin cokrur amma ben buraya me-

murluk istemeğe, para koparmağa gelmedim. Benim gibi deliğe girmiş, çıkmış bir serseri ile senin mukadderatın birbirine bağlandı. Ben susarsam sen mahvolursun. Ama söylediğim için kodesi boy-lıyacaktım, bundan ne çıkar? Girmedim yer değil a. Lâfı uzatmıyayım ağabey.

Hikmet Durusoy son derece heyecanlı bulunan serseriye ilk defa görüyordu. Fakat dilinin altında kendisini kahreden ıstıraplara ait olacak gibi bazı imalar vardı. Sakin bir sesle :

— Dinliyorum, dedi.

Öteki anlatmağa başladı :

— Ben adam evlâdım be ağabey. Az buçuk mahalle mektebine de gittim. İş de koydular. Fakat serde avarelik var. Bir yerde tutunamadım. Gel zaman, git zaman zarfçılığa, yankesiciliğe, yol kesmeğe başladık. Bu yaşa kadar bu sanatlarda çalıştım. Hani aşırıdıklarım, bana yaradı desem yalan. Her seferinde lokma boğazımda kaldı. Yediğim sopanın hesabı yok. Uzatmıyayım bundan üç ay önce eski mahalle arkadaşlarımdan birisine rasladım. Kılık, kıyafet yerinde. Altında otomobil. Yakama yapıştı, ille beni yanına alacak. Ayda iki yüz elli papet aylık. Sen olsan gitmez misin be ağabey. Biraz da namuslu yaşayalım dedik. Beni aldı apartımana götürdü. Her akşam rakı, her akşam ziyafet. İlk aylık da peşin. Ben kul köle oldum. Yaptığım iş de ne olsa beğenirsin, postacı gibi bilmem kime bir mektup, filân apartımana bir haber, filân-

caya gidip para alma. Rafet, yani benim eski arkadaş ne iş görüyor, ne güç. Vakti kibar eğlencelerinde, kumar salonlarında geçiyor. Allah bütün aklı Rafete vermedi ya. Düşünmeğe başladım. Bu oğlan parayı nereden buluyor, gidip gidip aldığım paralar ne için veriliyor?

Serserinin gözleri yavaş yavaş doluyor ve sesi titremeğe başlıyordu :

— İş çabuk çakalladım ağabey. Meğer bizim Rafet etrafı haraca kesmiş. Ama nasıl. Meselâ bir zavallı, masum zengin kadına musallat oluyor. Cığer parresini öldüreceğini, onun yaşamasını istiyorsa ayda yüz papet vermesini yazıyor. Hele polise, kocasına çaktırırsa çoçuğun ortadan kalktığı gün. Öte tarafta bir nişanlı kıza balta oluyor. Resimlerinden birisini aşırıyor ve kendisiyle se-

vişmiş gibi arkasına kızın yazısını benzetip aşıkâne sözler yazıyor ve kıza : «Bana ayda elli papet vermezsen benimle seviştiğini nişanına söyler hem adını çıkartır, hem nişanını bozarım, diyor. Bazısından haracı toptan alıyor. «Düşürdüm der atlatırsın» diye kolundan bileziğini, boynundan incisini çekip alıyor. Biçareler ne yapsın, yerden mi, serden mi? İşte ağabeyim bu minval üzerine kibar aileleri haraca kesmiş. Geçenlerde birgün beni bir apartımana yolladı. Haracı almağa gidiyorum. Karşıma taze, pırıl pırıl biri çıktı. İki gözü iki çeşme : «Para bulamadım, yüzüğümü satacağım, hastaydım, çıkmadım, iki gün sonra geliniz» dedi. İçim fena bulandı. Gidip bizim patrona hali anlattım. Fena halde içerledi. Bir mektup döşendi. İçine bir resim, bir de saç tutamı koyup bana verdi. Ben bunları alıp

buraya getirdim, kapıcıya verdim ki si-ze versin.

Hikmet Durusoy boğuluyordu âdeta. Ayağa kalkmış, hırsından titremeğe başlamıştı. Serseri epeyce sararmıştı :

Acele etme ağabey, dedi. Ben bunları buraya teslim ettim amma apartımana dönünce sordum, bu saç, bu res- (Arkası 14. sayfada)

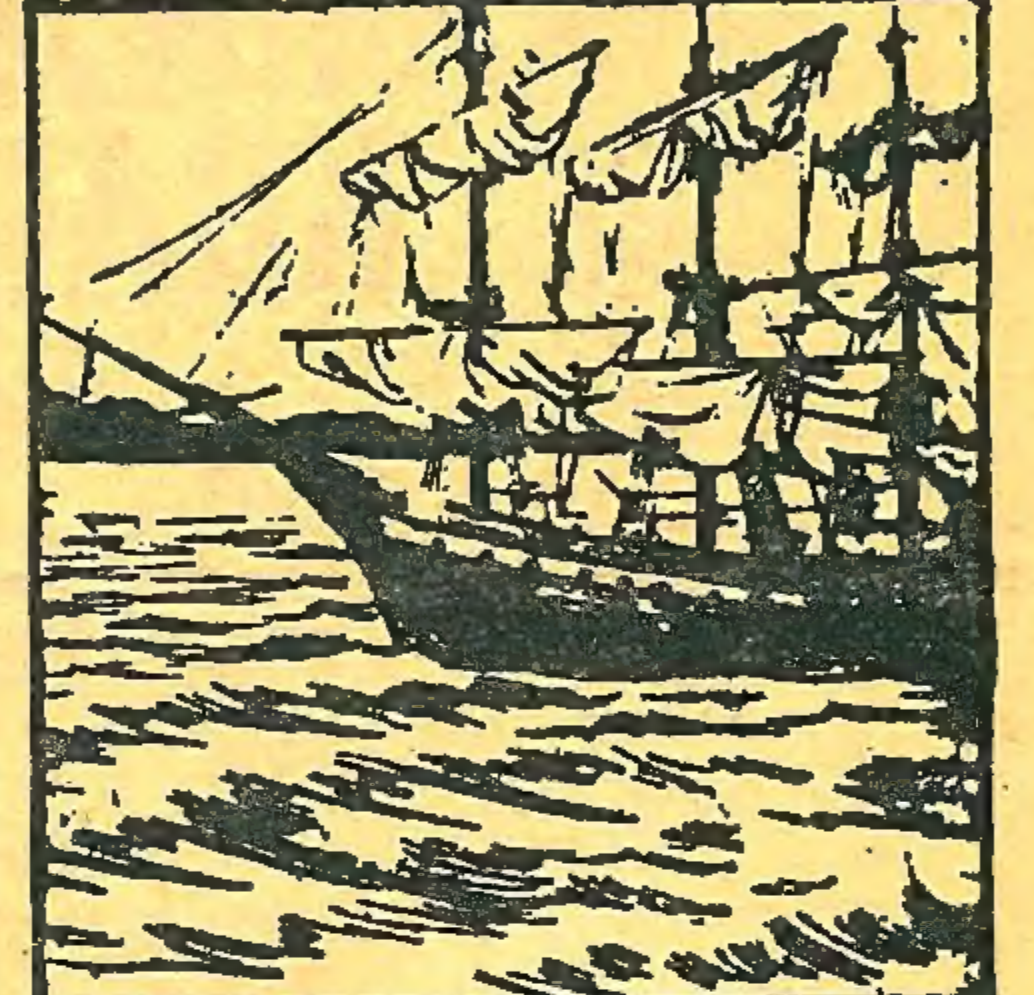
93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

5

BÖLÜK EVLÂT EDİNDİĞİ ÜÇ YETİMLE OR-
MANDA YOLUNA DEVAM ETTİ.

BİRKAÇ AY
SONRA, 1793
SENESİNİN
HAZİRAN BA-
ŞINDA JER
SEY ADASI-
NIN İSSİZ
BİR KÖRFE-
ZİNDEN BİR
GEMİ BEYAZ
YELKENLE-
RİNİ AÇTI.

BİR İNGİLİZ GEMİSİ YDI.
İÇİNDE FRANSLILAR
VARDI, BRİTANİYA ASİ-
LERİNİ DESTEKLİYECER-
Tİ.

GEMİNİN MÜHİM BİR VAZİ-
FE ALDIĞI SEZİLİYORDU.

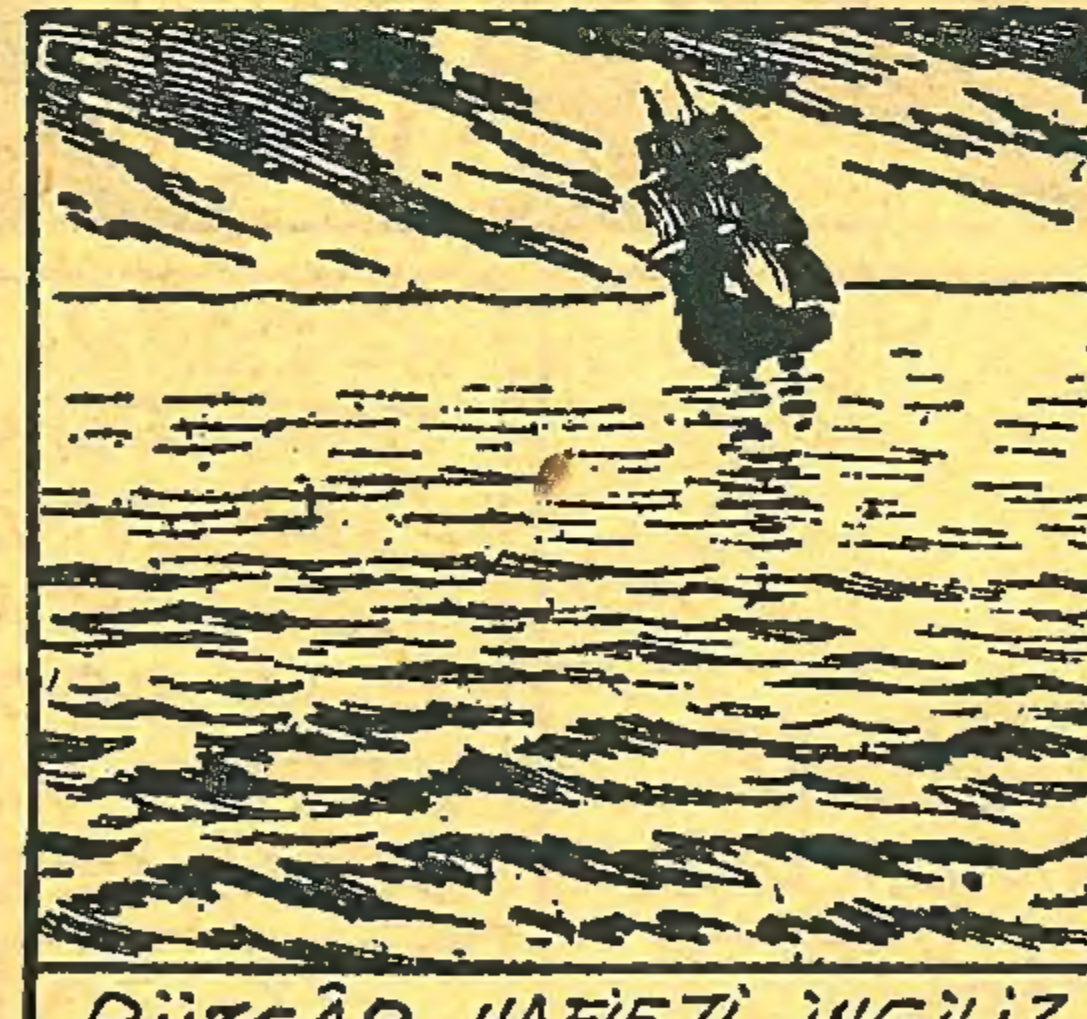
NİTERİM AKŞAMA DOĞRU YANIN-
DA OVERY PRENSİ VE MİS-
TER GELAMBR OLAN BİR
ADAM KAYIKLA GEMİYE
GELDİ.

ŞANSINIZ AÇIK OLSUN GENERALİM. HOŞÇA
KALINIZ

PRENSLERİN ADAMI OLAN GELAMBR
AZ SONRA ODASINA GİRİLDİ. YORK
DÜKÜMÜN KARARGAHINDAKİ KONT
PARTUA'YA MEKTUP YAZDI.

RÜZGÂR HAFİFTİ. İNGİLİZ
GEMİSİ KLEYMOR YAVAŞ
YAVAŞ DENİZE AÇILDI VE
AZ SONRA GEÇENİN KARAN-
LIGINDA KAYBOLDU.

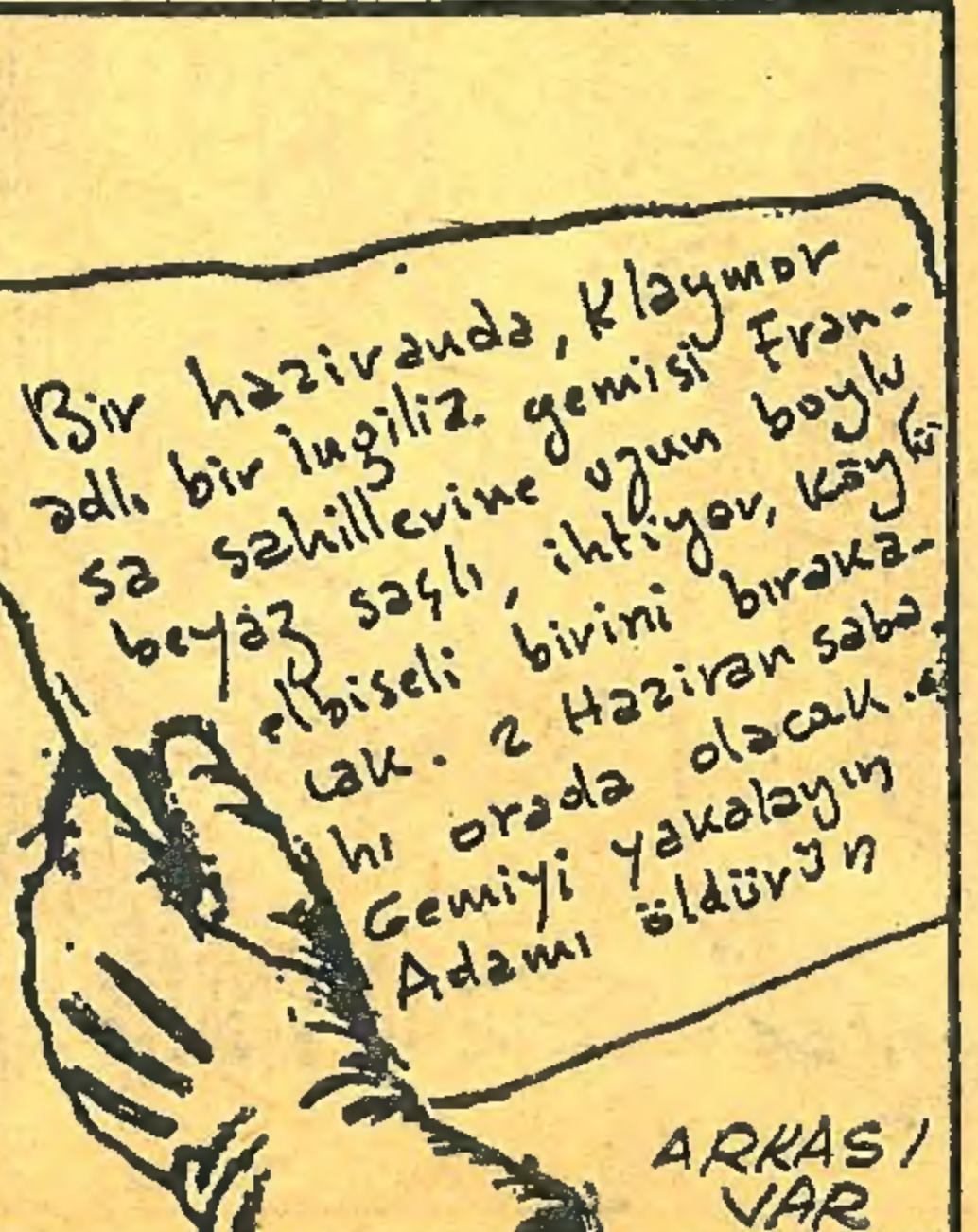
Monseyyön
Hareket ettik. Bir
hafta içinde Granvil den
Sen Malorya kadar bütün
sahili yakacağız

OVERY PRENSİNİN HOŞÇA KALINIZ, DEDİ.
Ğİ KÖYLÜ GÜVERTEDE BİR AŞAĞI BEŞ
YUKARI DOLAŞIYOR KİMİSEYLE KUNUŞ-
MUYORDU.

DÖRT GÜN EWEL GRANVİL VALİSİ
YUKARIDAKİ MESAJIN AYNI BİR YA-
ZI İLE BİR MEKTUP ALMIŞTI.

Bir haziranda, Klaymor
adlı bir İngiliz gemisi Fran-
sa sahillerine uzun boylu
beyaz saçlı, ihtiyar, kargı-
elbiseli birini bıraktı.
Lak. 2 Haziran sab-
hi orada olacaktı.
Gemiye yakalayın
Adamı öldürün

ARKASI
VAR

KORMORAN YAVAŞÇA ELLE-
RİNİ GENÇ KIZIN OMUZUNA
KOYDU.

ARTIK SEN MALOYA
YERLEŞECEĞİM
MERSEDES..
KARIM OL.
MAK İSTER
MİSİN?

**KORSANLAR
KRALI**

No: 78

KAPTANIN EVLENME
TEKLİFİNİ İLK DUYAN
MUÇO OLDU.

SEN ARTIK KOCA DELİKANLI OLDUN.
BİZİM ŞAHİDİMİZ OL. SONRA GEMİ
DE PÖTİFOK'UN YERİNİ ALIRSIN.

MORİS ADASINDA KORSANLAR MEY-
HANESİNDE..

SİZLERE
RAHMET.. PÖ-
TİFOK DENİZDE
ÖLDÜ.

PÖTİFOK BANA
MALABAR DA BİR
KAHVE AĞACAĞI

KAPTAN! ARAMIZDAN
AYRILMANA ÇOK ÜZÜLÜ-
YORUM.

OĞLUM. YAŞ KEMALİ
BULDU. ROMAN DA ÇOK
UZADI ZATEN.. BURADA
BİTİRE-
LİM..

KORSAN ADETİNCE, GEMİNİN İDARE-
SİNİ ELİNE ALAN BEN, SABIK MUÇO
ALLAHIN İZİNİYLE MEŞHUR KORSANLAR
KRALI KORMORANLA, BÜTÜN SIKINTILARI
MIZA ORTAK OLAN MERSEDESİ BİRBİR-
LERİNE NİKÂHLADIM. ÖMÜRLERİ
UZUN, NEŞELERİ ÇOK ÇOCUK-
LARI BOL OL-
SUN...

ESRARLI SAAT (6. sayfadadan devam)

mümkün değildi, bu yüzden de istenil-
diği zaman, ayar edilmesi dahi imkân-
sızdı. Üstünde bu iş için ayrı bir ter-
tibat yoktu. Saat ileri gittiği veya geri
kaldığı zaman onu ayarlamak da, dur-
masını bekleyerek, makine çalışmamaya
başladığından tam dört saat sonra yel-
kovanları çevirmekle mümkündü. Bu iş
daha önce yapıldığı takdirde saat bir
daha işlemez oluyor, içindeki zemberek
de derhal kırılarak sayısız parçalara ay-
rılıyordu.

«Efendimin katilinin ele geçtiğini
görmeden ölmek istemedim ve onun için
sizi buraya kadar yordum, efendim.»

Calthorpe bir hayli meraklanmıştı :
«İyi ama, dedi, anlattıklarının cinayetle
ne alakası var?»

Uşağın yüzünde acı bir tebessüm be-
lirdi :

«Faversham cinayeti işledikten sonra
polisi şaşırtmak için saatin ayarını boz-
mak isteyerek yelkovanla akrebi çevir-
meye çalışmış olamaz mı, efendim? Ma-
kinenin duruşunun sebeplerini bu yönden
mütalâa edersek belki...»

Detektif yerinden fırladı ve, «Şim-
di anladım, Duncan! diye sözünü kesti.
Yani, saatin içindeki arıza, sadece zem-
bereğin kırık olmasından ibaretse biz de
ipi Faversham'ın boynuna geçirmeye hak
kazanmış oluruz demek istiyorsun değil
mi?»

Son nefesini vermek üzere olan Dun-
can, ancak başını sallayabildi.

Biraz sonra da Detektif Calthorpe,
acayip makinenin yegâne kırık tarafı o-
lan zembereğin parçalarıyla oynayarak
Faversham'la beraber dönecek olan a-
damlarını bekliyordu.

SERSERİ KALBI

(13. sayfadadan devam)

mi nereden bulmuş. Keyfine diyecek
yoktu. Bana : «Budala, dedi. Bu kadı-
nın hiç ahabası yok mu ki resim versin.
Saçlarını yaptırmaya gitmez mi?» Kur-
naz herif işini biliyor. Gelgelelim ben
de bir yürek taşıyorum be Müdür Bey.
Biz de az buçuk insanız. Meraklandım
bu işe. Gidip bir kolaçan edeyim, de-
dim. Kapıcıdan öğrendim ki sen bu
martavalları yutarak gül gibi hanım ab-
lamı kovmuştun. Allah şahidim olsun ki
onun suçu yok be müdür bey.

Serserinin gözleri yaşla dolmuştu.
Hikmet Durusoy hakikatin en bariz bir
şahidi olan bu göz yaşları karşısında
hıçkırarak ağlamağa başladı.

Kurnaz şantajcının bir kaç ailenin ca-
nını yakarak etrafa verdiği gözdağı ile
aldığı haraçlar serseri Cemalin temiz kal-
bi yüzünden bir bir ortaya çıktı. Yıkı-
lan yuva, bozulan nişan sahipleri feci
hatalarını tamir ederken Cemali unutma-
dılar. Fakat o on para kabul etmedi. Ve-
rilen işleri de reddetti, hâkimin karşı-
sında gözleri dopdolu olarak söylendi :

— Her zaman suçlu olarak karşı-
za gelecek değilim ya be ağabey. Bir
kere de göğsümü gerek çıkıtm. Bana
bundan büyük mükâfat mı olur.

SIRAT KÖPRÜSÜ

(11. sayfadadan devam)

O devam etti:

— Beyefendi bana iki yüz lira
harcirah verdiler. Bu parayı eve
bıraktım. Annem, babam çok sevi-
niyorlardı. Beyefendi ile konu-
şulan yerde buluştuk. Benim kıyafe-
timi beğenmediler. Bir büyük ma-
ğazadan bana arkamdaki kürk
mantoyu aldılar. Trene bindik. A-
danaya kadar çok rahat geldik.
Ben şehirde kalacağımızı zannet-
miştim. Şehir dışına hareket edin-
ce korktum âdeta. Ne çocukluk
değil mi efendim? Benim ilk gur-
betim bu. Elbet te alışımdır.

Kendisini emniyette sanarak be-
süzmeğe başlamıştı. Herhalde be-
ğenmiş olacaktı ki sordu:

— Sizin yanınızda mı çalışaca-
ğım efendim?

— İnşallah, dedim.

— İstanbula bir telgraf çekebi-
lir miyim?

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

24

COR CEVAP VERMEK İÇİN DUDAKLARINI KİMİLDATIR. FAKAT AYNİ ANDA BİR SES O-NA " HAYIR DE CORC! HAYIR DE!" DİYE SESLE-NİYORMUŞ GİBİ GELİR. FELCE UĞ-RAMIŞ Gİ-Bİ AĞZI A-ÇIK KALIR.

ACABA KİM BAĞIRDI ÖYLE? CORCUN İSİTTİĞİ BU SES NEREDEN GELDİ ACA-BA? CORC NİHAYET SİLKİNİR VE CEVAP VERİR...

DAHA SONRA BALAYI SEYYAHATINDA ...

Ne tuhaf bir his... Hala o ses kulaklarımda çinliyor. Dehşet içinde çirpınan bir sestir o! Bazen öyle Garip hadiseler oluyor-ki...

FLORA... İTALYA'DA ÜZÜN-TÜ İÇİNDE NEW-YORKTAN BİR HA-BER BEKLEMekte-DİR..

Ah Allahım! Bob zama-nında yetişebildimi aca-ba?.. Ya evlendiyse be-nim halim ne olur? Aman Allahım benim gibi bir betbaha açtım!

Lütfen sayfayı çeviriniz

FLORA ARTIK ÇALIŞAMAZ OLDU. DAİRE SEFİNDEN SENELİK İZNİNE MAH-SUBEN BİR HAFTA İZİN ALIP BUNU KARAVAGİDE YAVRUSUNUN YANINDA GEÇİRDİ

BİNBİR ROMAN

AKŞAMA MILANOYA KOŞAR

Bir haber yokmu Bayan Adele?

Hayır matmazel yok...

Bak Maria! güldü! Ah benim Yavrum!

AKŞAMA

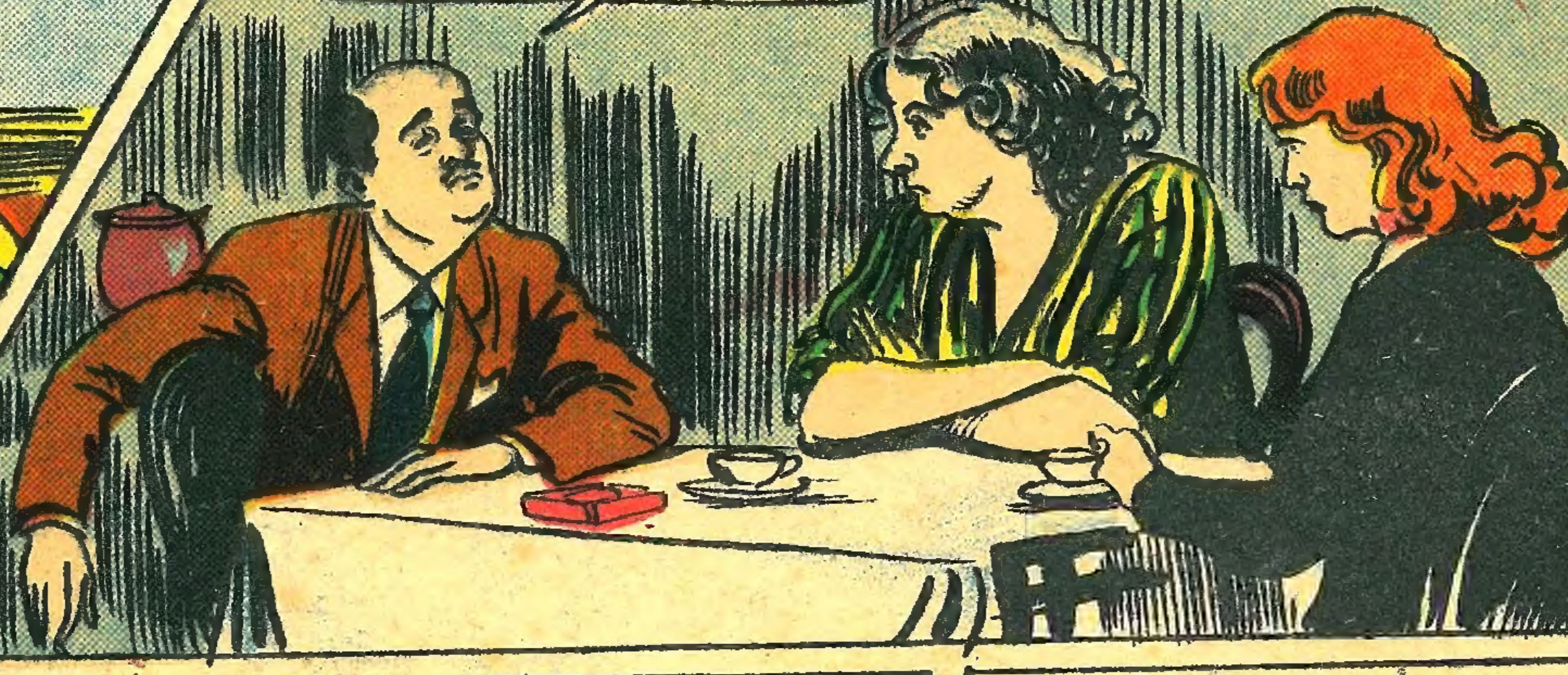
BİR GÜN....

Artık yaşamağa tahammül edemiyecğim! Günden güne eriyorum Hiç bir haber Almadım Alamiyacağında galiba. Bayan Elvira!

Neden? Yoksa postalar yine çalışmıyormu? Bu akşam Uğaya sorarız. Ken dişi Gemide Kamarottur..

Doğrusu aziz Kuzenim bütün ticaret gemileri-ni bağladılar. Yalnız bizim gemiye izin çıktı. Bana Gemide bulunmam için Tebligat geldi.

Nereye Ugo?

Evet "Rex" Önümüzdeki hafta Newyorka gidecek. Bunun manası yolların tekrar açıldığıdır. Tabii Posta da...

Ne var Flora?

Aman bayan Elvira çıldıracağım Sevincim-den... Acaba bende o gemiye binsem...

Bay Ugo Bay Ugo beni dinleyin.. Ben zengin değilim fakat Elimde Avucum da ne varsa size verebilirim. Ne olur beni kaçak olarak gemiye bindireceğinize söz verin!..

Altahım! Newyorka gidecek ha!...

Kaçak olarak mı? Bu kolay değil!..

Arkası var